SKRIET FRÅN VILDMARKEN

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTN. AV M. DRANGEL

============

STOCKHOLM

A.-B. BOHLIN & Co.

STOCKHOLM

1 9 1 7

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna utgåva av *Skriet från Vildmarken (The Call of the Wild, 1903)*, författad av **Jack London** (1876-1916) och översatt 1917 av **Mathilda Drangel** (1847-1931), har digitaliserats i maj 2006 från University of California Libraries av Internet Archive och anpassats för Projekt Runeberg i maj 2012 av Ralph E.

Verket publicerades som en serie under juni-juli 1903 i *The Saturday Evening Post*. Läs mer om detta och den engelska texten på hemsidan **The World of Jack London** eller på **Internet Archive**!

 Boken kan läsas såsom en uppslagen bok i färg på Internet Archive.

 Skriet från Vildmarken finns upplagd på Wikisource.

I.

BORT FRÅN CIVILISATIONEN.

»Ryckande i vanans kedja Tungt sitt urtidsliv han saknar Och ur långa töckensömnen Rovdjursarten åter vaknar.„

Buck läste icke tidningar, ty i så fall skulle han ha vetat att det var fara för handen, icke allenast för honom utan för varenda kustlandshund med starka muskler och varm, långhårig päls som fanns mellan Puget Sound och San

Diego. Sedan några män som rotat i det arktiska mörkret där hade funnit en viss gul metall, och sedan ångbåts- och transportbolag hade basunat ut fyndet, rusade tusentals människor uppåt Norden. Och dessa människor behövde hundar, de behövde stora och starka hundar med kraftiga muskler, som kunde ta i, och med tjocka pälsar som kunde skydda dem mot kölden.

Buck bodde i ett stort hus i den solkyssta dalen Santa Clara. Stället kallades för domaren Millers gård. Huset låg ett stycke från vägen, till hälften gömt bland träden, mellan vilka man såg en och annan

5skymt av den stora luftiga verandan som gick rundt omkring det. Fram till stället ledde grusade körvägar, vilka slingrade sig genom vidsträckta gräsmattor och under höga popplar, som blandade sina grenar med varandras. Bakom boningshuset var allting tilltaget i ännu större skala än framför det. Där fanns stora stallbyggnader, där ett dussin drängar och pojkar höllo till; där fanns rader av vinranksöverväxta bostäder för tjänstfolket; där fanns en långsträckt och väl underhållen uthuslänga, långa vinspaljéer gröna betesmarker, fruktträdgårdar och massor av bärträd. Och så fanns där också pumpinrättningen för den artesiska brunnen och den stora cementerade cisternen, där domaren Millers gossar togo sitt morgonbad och hämtade svalka under de heta eftermiddagarna.

Och över detta stora område regerade Buck. Där var han född, och där hade han framlevat de fyra åren av sitt liv. Naturligtvis fanns där också andra hundar. Det måste det ju finnas på ett så stort ställe, men de räknades inte. De kommo och gingo, bodde i de myllrande hundkojorna eller förde en obskyr tillvaro i husets undangömda vrår, som till exempel den japanske mopsen Toots och den mexikanska hårlösa Ysabel — besynnerliga varelser som sällan stucko nosen utom dörren eller satte sina fötter på marken. Å andra sidan fanns där också minst

6ett tjog foxterriers, som bjäbbade ursinnigt mot Toots och Ysabel, då dessa tittade ut genom fönstren, beskyddade av en hel legion tjänstflickor, väpnade med kvastar och svabbar.

Men Buck var varken kammarhund eller bandhund. Han kom och gick var han ville. Han simmade omkring i cisternen tillsammans med domarens söner och följ de dem på jakt; han eskorterade domarens döttrar — Mollie och Alice — under deras långa morgon- och aftonpromenader; om vinterkvällarna låg han vid domarens fötter framför den muntra brasan i biblioteket; han bar domarens barnbarn på sin rygg, rullade omkring med dem i gräset och övervakade deras äventyrliga färder ner till brunnen på stallgården — ja, till och med längre bort, till inhägnaden, där unghästarna betade, och till bärodlingarna. Bland foxterrierna rörde han sig med stor grandezza, och Toots och Ysabel ignorerade han fullständigt, ty han var kungen — kungen över allt som kröp och krälade och flög och rörde sig på domaren Millers gård, människorna inberäknade.

Bucks far, en stor Newfoundlandshund vid namn Elmo, hade varit domarens oskiljaktige följeslagare, och Buck bjöd ärligt till att ta sin fars seder i arv. Han var icke så stor — han vägde icke mer än hundrafyrtio skålpund — ty hans mor, Shep, hade varit en skotsk vallhund. Men dessa hundrafyrtio skålpund,plus den värdighet som ett godt levnadssätt och allmän aktning förlänar, satte honom i stånd att föra sig med verkligt kungliga later. Under de fyra åren efter hans valptid hade han levat som en blaserad aristokrat. Han ägde en medfödd nobel stolthet, var till och med en smula egoistisk, som aristokrater på landsbygden emellanåt bli på grund av sin isolerade ställning. Men det blev hans räddning att han ej hade smak för att endast vara en bortkelad favorit. Jakt och andra därmed besläktade nöjen utomhus hade hindrat honom från att bli fet och härdat hans muskler, och för honom liksom för de kallbadsälskande människoraserna hade kärleken till vatten blivit ett nervstärkande och hälsobevarande medel.

Och på detta sätt förhöll det sig med hunden Buck hösten 1897, då ryktena från Klondyke lockade män från alla världens kanter upp till det frusna Nordlandet. Men Buck läste inte tidningarna, och inte visste han heller att trädgårdsdrängen Manuel var en dålig bekantskap. Manuel hade en skötesynd, han tyckte om att spela på kinesiskt lotteri. Och i hans spelpassion fanns en förhärskande mani — han trodde på ett system och detta förde honom säkert i fördärvet. Ty för att spela med system behövdes det pengar, och en trädgårdsdrängs lön kan inte räcka till mer än att underhålla hustru och en talrik avkomma.Domaren var på druvodlarföreningens sammanträde och hans söner voro ivrigt upptagna av att organisera en sportklubb den minnesvärda kväll, då Manuel utförde sin förrädiska handling. Ingen såg då han tog Buck med sig genom fruktträdgården, och Buck

inbillade sig att det var fråga om en vanlig promenad. Och med undantag av en enda mansperson såg icke heller någon då de kommo till den lilla anhaltsstationen College Park. Men den mannen talade med Manuel, och pengar skramlade i deras händer.

»Man ska' slå in varan innan man lämnar ut den», sade den främmande karlen barskt, och Manuel knöt ett tjockt rep om halsen på Buck.

»Dra inte till för hårdt, då stryper ni honom», sade Manuel, och främlingen grymtade någonting till svar.

Buck hade med lugn värdighet underkastat sig att få repet om halsen. Det var visserligen någonting som aldrig hade händt honom förr, men han hade lärt sig att hysa tillit till de människor han kände, och han trodde dem äga en klokhet som överträffade hans egen. Men då repets ändar lades i den främmandes händer, morrade han hotande. Han hade endast uttryckt sitt missnöje, men i sin stolthet trodde han att detta var så godt som en befallning. Till hans överraskning drogs repet emellertid hårdare till om hans hals, så att han ej kunde andas. Plötsligt ursinnig rusade han nu på den främmande mannen,

9men denne mötte honom på halva vägen, grep honom i strupen och kastade honom med ett häftigt ryck överända. Repet drogs utan barmhärtighet åt allt hårdare, medan Buck kämpade i raseri med tungan hängande ur munnen och den väldiga bringan flämtande under fåfänga försök att få luft. Aldrig i hela sitt liv hade Buck blivit så illa behandlad, och aldrig i hela sitt liv hade han varit så ursinnig. Men hans styrka avtog, hans ögon blevo glasartade och han var medvetslös då tåget signalerades och de bägge karlarna kastade in honom i godsvagnen.

Det nästa han kände var en otydlig förnimmelse att det gjorde ondt i hans tunga och att han skakades i något slags fordon. Lokomotivets gälla vissling vid någon övergång upplyste honom om var han var. Han hade för ofta varit på resor med domaren för att inte känna till det obehagliga i att färdas i godsvagn. Buck öppnade ögonen, och de lyste av en vrede som kunde ha anstått en bortrövad kung. Karlen tog ett språng för att gripa honom i strupen, men den gången var Buck honom för snabb. Hans käftar slöto sig om karlens hand och släppte icke sitt tag förrän repet ännu en gång hade gjort honom sanslös.

»Jo, han har krampanfall emellanåt», sade karlen till bagageuppsyningsmannen, som hade kommit in, då han hörde bullret. »Husbond har skickat mig med honom till en hunddoktor i Frisco», tilläde han,

10i det han gömde undan sin sårade hand. »Han tror att han ska' kunna bota honom.»

I en liten krogkammare nere vid hamnen i San Francisco gjorde han sedan vältaliga reflexioner om denna nattliga färd.

»Allt vad jag får är femtio dollars», mumlade han, »men jag skulle inte göra om det igen för tusen.»

Hans hand var insvept i en blodig näsduk, och hans högra byxben var uppfläkt från knäet och ända ned.

»Hur mycket fick den andre? »frågade krögaren.

»Hundra», blev svaret. »Ville, Gud hjälpe mig, inte ta en penny mindre.»

»Det gör hundrafemtio», räknade krögaren. »Men det är han värd, det vill jag våga min skalle på.»

Hundfångaren vecklade av den blodiga näsduken och såg på sin skadade hand. »Ja, om jag inte får rabies ...»

»Så är det därför att ni är född till att hängas», inföll krögaren skrattande. »Men först skall ni hjälpa mig ett tag», tilläde han.

Yr i huvudet och med olidliga smärtor i hals och tunga — halvt kvävd — försökte Buck resa sig mot sina plågare. Men han blev gång på gång kullkastad och så godt som strypt, tills de bägge männen hade lyckats fila av det breda metallbandet som Buck hade om halsen. Därefter lossades även repet, och hunden slängdes in i ett slags bur.

iiDär låg han under återstoden av den tröttsamma natten, darrande av ilska och sårad stolthet. Han kunde ej förstå vad allt detta skulle betyda. Vad ville de honom, dessa främmande karlar? Varför hölls han instängd i den trånga

buren? Han visste ej varför, men han hade en obestämd förnimmelse av överhängande olycka. Flera gånger om natten sprang han upp, då dörren till skjulet öppnades och knarrade, därför att han trodde att det var domaren eller hans söner som kommo. Men det var aldrig någon annan än krögaren. Han bar en talgdank i handen, och dess svaga sken lyste på hans pussiga ansikte. Och för varje gång kvävdes det glada skallet, som ville fram ur Bucks strupe, och förvandlades till ett ursinnigt morrande.

Men så lät krögaren honom vara i ro, och på morgonen kommo fyra karlar och lyfte upp honom. Det var nog bara flera, som ville plåga honom, tänkte Buck, ty de hade alla elak uppsyn och voro trasiga och ruskiga, och han stormade och rasade mot dem inne i sin bur. Men de skrattade bara och stucko in käppar mellan spjälorna, vilka han genast anföll med tänderna, tills han upptäckte att det var just det karlarna ville. Då lade han sig ned med bister uppsyn och lät dem lyfta upp buren på en lastvagn. Och nu fick både han och buren gå genom mångas händer. Skrivarna på expeditionskontoret inspekterade först

12buren och läto flytta den på en annan transportvagn, varefter den på en låg dragkärra fördes ombord på en färjbåt i sällskap med en massa packlårar och paket. Sedan sattes buren åter på en dragkärra och fördes till en stor järnvägsstation, där den slutligen förpassades in i en godsvagn.

Under två dagar och nätter släpades denna godsvagn fram av ett gällt pipande lokomotiv, och i två dagar och nätter fick Buck vara utan både mat och dryck. I sin ilska hade han bemött tågpersonalens första försök till närmande med ett ursinnigt morrande, och de hade hämnats genom att reta honom. Då han skälvande och fradgande av ilska rusade mot burens spjälor, skrattade de åt honom och gjorde narr av honom. De morrade och skällde som byrackor, jamade, flaxade med armarna och kraxade som kråkor. Det var mycket enfaldigt, det visste han nog, men därför var det också så mycket mera sårande för hans värdighet, och hans ilska växte och växte. Hungern frågade han icke så mycket efter, men bristen på vatten vållade honom svåra lidanden och drev hans ilska till höjdpunkten. Upphetsad och känslig som han var hade den dåliga behandlingen hos honom framkallat en feber som ökades genom inflammationen i hans svullna och förtorkade hals och tunga.

En sak gladde honom — repet var borta från hans hals. Det hade givit hans plågare en ohederlig fördel,

13men nu då det var borta skulle han låta dem få se på annat. De skulle aldrig mer få ett rep omkring halsen på honom. Det hade han fast beslutat. I två dagar och nätter hade han varken ätit eller druckit, och under dessa dagar och nätter av ständig pina utvecklades hos honom en ilska, som bådade ondt för den som först skulle råka ut för honom. Hans ögon blevo blodsprängda och han förvandlades till en rasande avgrundsande. Han var så förändrad att icke ens domaren Miller skulle ha känt igen honom, och tågpersonalen kände en verklig lättnad, då de blevo av med honom i Seattle.

Där togo fyra karlar försiktigt hand om buren och forslade den sedan från godsvagnen till en liten bakgård omgiven av höga murar. En stor och grov karl i röd tröja, som var alldeles för vid om halsen, kom ut och skrev in ett kvitto i förarens bok. Buck gissade att detta skulle bli hans nästa plågoande, och han störtade ursinnigt mot burens spjälor. Karlen smålog grymt och gick efter en handyxa och en påk.

»Ni tänker väl inte ta ut honom nu?»frågade föraren.

»Jo visst», svarade karlen och måttade ett yxhugg mot buren.

De fyra karlarna, som hade burit in buren på bakgården, skingrades ögonblickligen, och från säkra platser uppe på muren beredde de sig att åse vad som komma skulle.

14Buck rusade emot de splittrade träspjälorna, högg sina tänder i dem och vred och bände. Var yxan föll på utsidan, där var han genast till hands på insidan, ilsket morrande och gläfsande, lika ursinnigt ivrig att få komma ut som mannen i röda tröjan var lugnt besluten att låta honom få göra det.

»Nu, din rödögda djävul», sade han, då han hade fått öppningen tillräckligt stor för att Buck skulle kunna komma igenom. Och i detsamma släppte han yxan och tog påken i högra handen.

Och Buck kunde verkligen med skäl kallas en rödögd djävul, då han med raggen på ända, fradgande mun och ett

vanvettigt glitter i sina blodsprängda ögon kröp ihop för att ta ett språng. Rakt mot mannen i röda tröjan kastades hans hundrafyrtio skålpund tunga kropp, skälvande av ett raseri som drivits till sin höjd genom två dagars och två nätters lidande i fångenskap. Men på halva vägen, just då han skulle hugga betarna i sin fiende, fick han ett slag, som hejdade honom och kom hans käkar att slå tillsammans med pinande smärta. Han tumlade överända och föll till marken på ryggen och ena sidan. Aldrig i hela sitt liv hade han blivit slagen med påk, och han kunde omöjligt förstå hur det hängde ihop. Halvt skällande och halvt tjutande var han genast åter på fötter och tog ett språng mot fienden. Och återigen fick han samma slag som förut och

15slungades våldsamt till marken. Den gången förstod han att det var påken, men i sitt vilda ursinne visste han ej av någon försiktighet. Han förnyade sitt angrepp ett dussin gånger, och lika ofta möttes han av ett slag, som fällde honom till marken.

Efter ett särskilt häftigt slag kravlade han sig upp igen, för yr i huvudet att kunna rusa på nytt. Han vaggade hit och dit, blod flöt ur hans nos, mun och öron, och hans vackra päls var hoptovad och fläckad av blodigt dregel. Karlen tog nu ett par steg framåt och gav honom med lugn besinning ett fruktansvärdt slag på nosen. All den smärta han förut hade uthärdat var ingenting i jämförelse med denna oerhörda pina. Med ett vildt rytande, som nästan liknade lejonets, störtade han sig åter mot mannen. Men denne hade emellertid flyttat påken från högra handen till den vänstra och grep kallblodigt tag i Bucks underkäk, som han på samma gång vred nedåt och bakåt. Buck virvlade rundt i luften och föll därefter till marken på huvudet och bringan.

Så rusade han upp igen för sista gången. Nu fick han det välberäknade slag, som hans plågare med avsikt hade fördröjt till dess — och Buck krympte ihop och föll sanslös till marken.

»Det var mig en styv djäkel att tukta hundar, det ska'jag säga», ropade en av de fyra uppe på muren alldeles förtjust.

16»Han knusar en för var dag och två på sönda'n», svarade föraren, som nu klättrade upp på sin vagn och satte hästarna i gång.

Buck kom till sans igen, men det var slut med hans krafter. Han låg där han hade fallit, och därifrån betraktade han mannen i röda tröjan.

»Lyder namnet Buck», sade denne för sig själv, sedan han hade läst igenom krögarens brev, som innehöll en noggrann beskrivning på buren och dess innehåll. »Seså Buck, min pojke», tilläde han i uppmuntrande ton, »nu ha vi haft vår lilla muntration, och det bästa vi kan göra är att låta det stanna vid den. Du har fått lära dig veta din plats, och jag vet min. Var nu en snäll pojke, så skall allt gå bra och du får god mat. Men är du elak, så skall jag snart ta det ur dig. Begriper du det?»

Medan han sade detta, klappade han oförskräckt Bucks huvud, som han förut hade givit så obarmhärtiga slag, och fastän raggen ovillkorligt reste sig vid beröringen med mannens hand, underkastade sig hunden utan vidare denna smekning. Så gick mannen efter vatten, och Buck drack med begärlighet, varpå han efter en stund fick ett duktigt mål rått kött som han tog bit efter bit ur sin besegrares hand.

Han var slagen, det visste han, men han var likväl icke alldeles bruten. Han insåg en gång för alla att han icke hade någon utsikt att kunna stå sig mot

17

Skriet från vildmarken. 2.en man med påk. Han hade fått en allvarsam läxa, och han glömde den aldrig i hela sitt följande liv. Påken var som en uppenbarelse för honom. Det var hans invigning under urtidslagens välde och han gick den till mötes på halva vägen. Livet fick en hårdare prägel, och på samma gång som han oförfärad insåg detta, väcktes också all den list och slughet som låg gömd i hans natur. Allt som tiden led kommo flera hundar, somliga i burar och andra ledda vid rep somliga fogliga och stilla, andra ursinniga och rasande som han hade varit, och alla, den ene efter den andre, såg han falla till föga för mannen i röda tröjan. Och för varje gång han fick bevittna ett nytt grymt uppträde inpräglades läxan allt djupare hos Buck: en man med påk var en laggivare,

en härskare som skulle lydas men inte nödvändigt krusas. Ty därtill gjorde Buck sig aldrig skyldig, fastän han många gånger såg tuktade hundar lisma mot mannen och vifta på svansen och slicka hans hand. Men han såg också en hund, som varken ville krusa eller lyda, mista sitt liv under kampen om herraväldet.

Då och då kommo främmande karlar, som talade ivrigt och inställsamt och på alla slags sätt och vis till mannen med röda tröjan. Och då pengar räknades upp, togo de främmande någon eller några av hundarna med sig bort. Buck undrade vart de togo vägen, ty de kommo aldrig igen, men han hyste en stor fruk-

18tan för framtiden och var glad för varje gång han icke hörde till de utvalda.

Men hans tur kom också till slut. En dag kom där en liten skrumpen karl, som talade bruten engelska och använde en hop utländska underliga utrop, som Buck alls inte förstod.

»Sacre bleu!» utropade han, då han fick se Buck. »En fördömt präktig hund. Eh bien! Vad kostar den?»

»Trehundra och en liten dusör dessutom», svarade mannen i röda tröjan raskt. »Och eftersom det är styrelsen som betalar, så prutar ni väl inte på det, eller hur, Perrault?»

Perrault gjorde en grimas. Som priset på hundar hade blivit skyhögt uppdrivet i anledning av ovanligt stark efterfrågan, var priset icke för oskäligt för ett så vackert djur. Canadas styrelse skulle icke förlora på affären, ty dess depescher skulle icke färdas långsammare. Perrault förstod sig på hundar, och då han betraktade Buck, såg han att den hunden var en på tusen — »ja, en på tiotusen», tänkte han inom sig.

Buck såg att pengar lämnades och blev därför icke alls förvånad, då han och en godlynt Newfoundlandshund — Curly — leddes bort av den lille mannen med det skrumpna ansiktet. Detta var det sista han såg av mannen med röda tröjan, och när Curly och han från Narvalens däck sågo Seattle försvinna, var detta

19det sista han såg av den soliga Södern. Curly och han fördes under däck av Perrault och överlämnades åt en mörkhyad jätte som han kallade François. Perrault var fransk canadensare och mycket svartmuskig, men François var fransk canadensare och halvblod och dubbelt så mörk. Detta var ett nytt slags människor för Buck — han skulle få se många, många andra slag härefter — och han visade dem ingen tillgivenhet, men han lärde sig att hysa en uppriktig aktning för dem. Han insåg snart, att både Perrault och Francis voro hederliga, lugna och fullkomligt rättvisa män och förstodo sig alltför bra på hundar för att låta lura sig av dem.

På mellandäck ombord på Narvalen fanns det två hundar till utom Buck och Curly. Den ene av dem var en stor, snövit hund från Spetsbergen, som hade förts därifrån av kaptenen på en valfångare och sedan följt en geologisk expedition till Barrens. Spitz var vänlig och falskt inställsam, han kunde flina en midt i ansiktet under det att han funderade på ett gement streck, som till exempel då han stal en del av Bucks mat vid den första utfodringen. Då Buck rusade på den andre för att straffa honom, ven plötsligt François' piska genom luften och träffade i första rummet den skyldige. Buck behövde icke göra annat än ta tillbaka sitt ben. Detta var rättvist handlat av Francis, tyckte Buck, och karlen började stiga i hans aktning.

20Den andra hunden gjorde intet försök till närmande, ej heller brydde de övriga sig om honom, men han gjorde icke heller något försök att stjäla från de nykomna. Han var en vresig och surmulen krabat, och han visade Curly mycket tydligt att han ville vara i fred, och att det skulle bli väsen av, om han icke fick vara det. Denne hund hette »Dave», och han bara åt och sov och gäspade emellanåt och hyste icke det ringaste intresse för någonting, icke ens då Narvalen passerade »Drottning Charlottas sund» och rullade och krängde och levde som om fartyget vore besatt. Buck och Curly voro halvvilda av rädsla, men Dave lyfte endast förargad på huvudet och gav dem en likgiltig blick, gäspade och somnade på nytt.

Dag och natt arbetade fartygets puls lika outtröttligt, och fastän den ena dagen var tämligen lik den andra, märkte Buck att luften småningom blev kallare. Slutligen tystnade propellerns dunk en morgon, och det uppstod ett ovanligt rörligt liv ombord på Narvalen. Buck hörde det liksom de andra hundarna, och han begrep att en förändring förestod. François löste hundarna och förde dem upp på däck. Vid första steg på det kalla golvet däruppe sjönko Bucks fötter ned i någonting vitt och svampaktigt som liknade grus. Han drog sig häftigt tillbaka

med ett fnysande. Mera av det vita stoftet föll genom luften. Han riste på sig, men det föll mer och mer. Så vädrade

21han nyfiket på det och slickade upp litet med tungan. Det brände som eld, men i nästa ögonblick var det försvunnet. Buck var förbluffad. Han försökte om igen med samma resultat. Åskådarna skrattade med full hals, och Buck skämdes utan att veta varför, ty det var första gången han såg snö.

22

II.

PÅKENS OCH HUGGTANDENS LAG.

Bucks första dag på Dyeas strand liknade en mardröm. Varenda timme medförde nya obehagliga överraskningar. Han hade plötsligt blivit ryckt ur civilisationens sköte och slungats huvudstupa in i primitiva förhållanden. Detta var minsann ej något soligt och lättjefullt liv med ingenting annat att göra än att slå dank eller ha tråkigt. Här fanns varken frid eller ro eller ens ett ögonblicks säkerhet. Allt var brådska och förvirring, och i varje minut voro liv och lemmar i fara. Man tvingades ovillkorligt att ständigt vara på sin vakt, ty dessa hundar och män voro alldeles icke hyfsade hundar och män. De voro allesammans vildar, som icke kände till andra lagar än påkens och huggtandens.

Aldrig hade Buck sett hundar slåss så som dessa varglika djur, och hans första erfarenhet i den vägen gav honom en oförgätlig läxa. Det var egentligen en erfarenhet i andra hand; i annat fall skulle han

23ej ha levat för att dra nytta av den. Det var Curly som blev offret. De hade lägrat sig i närheten av timmerupplaget, och Curly försökte på sitt vanliga sätt inleda bekantskap med en grovraggig varghund så stor som en fullväxt varg, men icke hälften så stor som hon själv. Där kom ingen föregående varning, endast ett blixtsnabbt språng, en metallhård klang av hopslagna tänder, ett lika hastigt språng tillbaka, och Curly var uppsliten från ögonvrån ned till käken.

Det var vargens sätt att slåss — att slå till och springa tillbaka — men härvidlag blev det ännu mer. Trettio eller fyrtio andra raggiga varghundar kommo rusande till stället och omgåvo de bägge stridande i en cirkel, betraktade dem tyst och med spänd uppmärksamhet. Buck förstod varken denna tysta uppmärksamhet eller den iver varmed åskådarna slickade sig om käften. Så rusade Curly på sin motståndare, och han bet henne om igen och tog sedan ett skutt åt sidan. Nästa gång tog han emot hennes anfall med sin bringa på ett sätt som kom henne att tumla överända. Hon kom aldrig upp igen. Det var detta de uppmärksamma åskådarna hade väntat på. Nu störtade de morrande och skällande över henne, och tjutande av ångest begravdes hon under ett myllrande kaos av kroppar.

Det kom så plötsligt och så oväntat, att Buck blev alldeles förbluffad. Han såg Spitz sträcka ut sin

24skarlakansröda tunga — det var hans sätt att skratta

— och han såg François komma rusande med en yxa i handen och springa rakt på den stora hopen av hundar. Tre karlar med påkar skyndade till och hjälpte honom att skingra dem. Det tog icke lång tid. Två minuter efter sedan Curly hade fallit var den siste av hennes angripare fördriven. Men hon låg där stympad och livlös i den blodiga och nedtrampade snön, nästan bokstavligen sliten i stycken, och svarte François stod lutad över henne och svor alldeles ohyggligt. Denna tilldragelse kom ofta tillbaka i Bucks minne och oroade honom under sömnen. Jaså, det var således sättet. Intet ärligt spel. Faller man en gång, så är det slut. Nå, då skulle han väl se till att han aldrig föll. Spitz räckte ut sin tunga och skrattade om och om igen, och från den stunden hyste Buck ett bittert och oförsonligt hat till honom.

Innan Buck hade hämtat sig från sin bestörtning över Curlys sorgliga ändalykt, drabbades han av en ny prövning. François kom och satte på honom någon inrättning av läderremmar och spännen. Det var ett seltyg, ungefär sådant som stalldrängarna brukade lägga på hästarna därhemma i Södern. Och alldeles som han där sett hästarna

arbeta, så drev man nu honom att arbeta. Han måste dra François i en släde till skogen vid dalens rand och sedan vända tillbaka med åkdonet fullt av bränsle. Men ehuru han

25kände sig djupt sårad i sin värdighet genom att på detta sätt användas till lastdragare, var han alldeles för klok för att göra motstånd. Han lät villigt betsla sig och gjorde alltigenom sitt bästa, ehuru alltsammans var nytt och främmande för honom. François var sträng, fordrade ögonblicklig lydnad och fick också ögonblicklig lydnad tack vare sin piska. Dave, som gick närmast släden och var van vid detta slags arbete, bet Buck i bakdelen, så snart han begick något misstag. Och Spitz var en erfaren ledare. Han kunde icke alltid komma åt Buck, men han morrade och fräste för att uttrycka sitt missnöje, och ibland kastade han sig åt sidan med hela sin tyngd för att tvinga Buck in på den väg han skulle gå. Buck var lättlärd, och under de bägge kamraternas och François' gemensamma ledning gjorde han snart betydliga framsteg. Innan de kommo tillbaka till lägret, förstod han att stanna vid »ho!» och sätta sig i gång vid »hej!» att ta ut stora svängen vid krökningar och hålla sig undan för sin efterföljare, då det tungt lastade åkdonet sköt dem på hälarna i utförsbackar.

»Förbannat bra hundar det här», sade Frangois till Perrault. »Buck drar av bara fan! Och han lär sig så lätt som aldrig det.»

På eftermiddagen kom Perrault, som var ivrig att få ge sig av med sina depescher, och hade köpt två hundar till. »Billee» och »Joe» kallade han dem,

26två bröder av den grovraggiga varghundsrasen. Ehuru de haft samma mor, voro de varandra så olika som natt och dag. Billees enda fel var hans överdrivna godsinthet, då Joe däremot hade en alldeles motsatt natur. Han var sur och inbunden, morrade ständigt och hade elaka ögon. Buck tog emot dem på kamratligt manér. Dave ignorerade dem och Spitz slogs först med den ena och sedan med den andra. Billee viftade lugnande med svansen, vände sig om och sprang, då han såg att hans bemödanden voro förgäves, och han skrek — även det lugnande — när Spitz högg honom i sidan. Men hur Spitz än manövrerade, virvlade Joe rundt om och var midt framför honom med raggen rest på ända, öronen lagda tillbaka, läpparna förvridna och morrande, slående tillsammans käkarna så häftigt han förmådde och med ögonen lysande av en satanisk glöd — en inkarnation av krigisk skräck. Hans uppsyn var så ohygglig, att Spitz måste avstå från sin föresats att tukta honom. För att överskyla sitt nederlag vände han sig i stället mot den fredlige och gnällande Billee och körde bort honom till utkanten av lägret.

Mot kvällen samma dag kom Perrault med en ny hund, en gammal varghund, långsträckt, mager och utmärglad, full med ärr omkring nosen och enögd. Men i hans enda öga glimmade en varning mot närgångenhet, som ingav respekt. Han hette Sol-leks,

27vilket egentligen betyder »ilsken». I likhet med Dave begärde han ingenting, gav ingenting och väntade ingenting, och när han långsamt och lugnt gick in bland de andra, lämnade själva Spitz honom i fred. Han hade en egenhet, vilket Buck var nog olycklig att få erfara. Han tyckte icke om att man närmade sig från hans blinda sida. Buck hade omedvetet gjort sig skyldig till denna förseelse, och han upplystes om sin brottslighet därigenom att Sol-leks rusade på honom och högg honom i bogen ända intill benet, ett tre tum långt sår. Efter den stunden undvek Buck omsorgsfullt Sol-leks blindsida och hade ej vidare någon förargelse av honom under hela den tid deras kamratskap räckte. Sol-leks, enda strävan tycktes

— liksom Daves — gå ut på att få vara i ro, ehuru de bägge, efter vad Buck sedermera erfor, även hyste en annan livligare önskan.

Den kvällen stod Buck helt plötsligt inför det stora problemet, var han skulle få lägga sig och sova. Tältet, som var upplyst med ett ljus, lyste så inbjudande midt på den vita slätten, men när Buck begav sig dit in, som om detta vore en naturlig sak, möttes han av både svordomar och kastvapen från Perrault och François. Då han hade hämtat sig från sin häpnad, tog han en skymflig reträtt till kölden utanför. Det blåste skarpt, och kölden skar med pinande smärta i hans sår. Han lade sig på snön och försökte sova,

28men kölden drev honom snart upp igen. Olycklig, skälvande av köld och förtvivlad, vandrade han omkring

bland de många tälten, men fann det lika kallt överallt. Där och var rusade vilda hundar emot honom, men han reste raggen och morrade ilsket — ty han ha lätt att lära — och då läto de honom passera ostörd.

Slutligen fick han en idé. Han skulle gå tillbaka och se efter hur hans egna kamrater buro sig åt. Till hans stora förvåning voro de försvunna. Han vandrade på nytt omkring i det stora lägret och sökte efter dem och kom åter tillbaka. Kunde de vara inne i tältet? Nej, så var det nog inte, ty då hade han väl ej blivit utkörd. Men var kunde de vara? Med slokande svans och skälvande kropp började han driva omkring på måfå kring tältet och kände sig mycket övergiven. Plötsligt gav snön vika under honom och han skönk ned med alla fyra fotterna. Någonting rörde sig under dem. Han tog morrande ett skutt tillbaka, skrämd av det osedda och obekanta. Men han lugnades av ett vänligt litet gnyende och vände sig om för att närmare undersöka saken. En fläkt av värme mötte hans vädrande näsborrar — och där låg Billee hoprullad som en boll under snön. Han gnällde helt fridsamt och vred och knyckte på sig, för att visa sitt vänskapliga sinnelag, och han vågade till och med försöka muta Buck till fred genom att slicka honom i ansiktet med sin varma, våta tunga.

29Där hade han fått en lärdom. Jaså, det var så de buro sig åt? Buck valde ut en fläck, och med mycket bråk och stor möda lyckades han gräva en håla åt sig i snön. Inom en kort stund hade hans kropp fyllt den trånga platsen med värme, och Buck föll i sömn. Dagen hade varit lång och strävsam och han sov djupt och godt, ehuru han morrade och småskällde och ryckte på sig i elaka drömmar.

Han öppnade icke ögonen förrän han väcktes av bullret i det vaknande lägret. Först visste han alls icke var han var. Det hade snöat om natten, och han var fullständigt begravd under det vita täcket. Snöväggarna tryckte honom på alla håll, och han kände sig genomströmmad av en stor fruktan — en vild varelses fruktan för att vara fångad i en fälla. Det var ett tecken till att han höll på att glida tillbaka från sin egen ståndpunkt till sina förfäders, ty han var en civiliserad hund, en överdrivet civiliserad hund, som av egen erfarenhet ej hade någon föreställning om en fälla och således icke av sig själv kunde hysa fruktan för en sådan. Alla hans kroppsmuskler sammandrogos spasmodiskt och instinktmässigt, håren på hans nacke reste sig, och med ett ursinnigt morrande tog han ett skutt uppåt i den förblindande omgivningen. Snön yrde omkring honom som ett moln, men redan innan han hade satt sina fötter på marken igen hade han sett det snöhöljda lägret framför sig

30och känt igen var han var och kommit ihåg allt som hade händt honom, ända från den stund då han gick ut på en promenad med Manuel och tills han hade grävt hålan i snön åt sig föregående kväll.

Och nu hörde han ett utrop från François. »Vad är det jag har sagt?» skrek denne till Perrault. »Den där Buck har då riktigt märkvärdigt lätt för att lära.»

Perrault nickade med allvarlig uppsyn. Han var anställd som kurir hos Canadas styrelse och skulle befordra viktiga depescher, och därför var han angelägen att försäkra sig om präktiga hundar. Att han hade kommit över Buck gladde honom särskilt.

En timme senare hade hundarnas antal blivit ökat med tre till, så att de nu voro tillsammans nio, och sedan dröjde det icke en kvart förrän de alla voro påselade och på väg uppför höjden mot Dyeapasset. Buck var glad att få komma i gång, och ehuru ansträngningen var hård, fann han att han icke helt och hållet föraktade sin nuvarande sysselsättning. Han överraskades av den iver som rådde bland hans kamrater och även smittade honom, men ännu mera förvånande var den förändring som visade sig hos Dave och Sol-leks. De hade undergått en formlig förvandling från den stund, då seltygen lades på dem. All deras lojhet och likgiltighet var som bortblåst. De hade blivit livliga och verksamma, ivriga att arbetet

30skulle gå bra, och de visade en häftig retlighet, om det på något sätt råkade i oreda eller blev fördröjt. De tycktes helt och hållet gå upp i mödan att sträva vägen framåt; det var allt vad de levde för och det enda som gjorde dem någon glädje.

Dave gick närmast släden, framför honom gick Buck och så kom Sol-leks, framför honom alla de övriga i en lång rad fram till ledaren, vilken befattning innehades av Spitz.

Buck hade med avsikt blivit placerad mellan Dave och Sol-leks för att han skulle lära av dem. Han var en

uppmärksam lärjunge, men de voro också skickliga lärare. Aldrig läto de honom vara i okunnighet om något, och de inskärpte lärdomarna med sina vassa tänder. Dave var på samma gång ärlig och klok. Han bet aldrig Buck utan orsak, och han underlät aldrig att bita honom då det behövdes. Och som François understödde hans regemente med sin piska, fann Buck, att det var klokare att lyda än att sätta sig till motstånd. En gång under ett kort uppehåll hade Buck trasslat till linorna och därigenom blev uppbrottet fördröjt, men då rusade både Dave och Sol-leks på honom och gåvo honom en grundlig upptuktelse. Därigenom blev ju alltsammans ännu värre tilltrasslat, men Buck aktade sig för att ställa till ett dylikt krångel om igen. Och innan dagen var slut, hade han lärt att sköta sin plats i ledet så väl,

32att både Dave och Sol-leks hade upphört att nagga honom. François lyfte mera sällan sin piska, och Perrault hedrade till och med Buck genom att själv lyfta upp hans fötter och undersöka dem.

Det hade varit en sträng dagsresa uppför passet, genom Sheep Camp förbi Scales och bortom skogsgränsen, över glaciärer och hundratals fot djupa snödrivor samt över den väldiga Chilcootkedjan, som reser sig mellan salt- och sötvattnet och står avvisande på post framför det dystra och ensliga Nordlandet. Det gick sedan jämförelsevis lättare utför den kedja av sjöar, som uppstått i kraterna på slocknade vulkaner, och sent på kvällen kommo de till det stora lägret ovanför Lake Bennett, där tusentals guldgrävare voro sysselsatta med att bygga båtar till dess isen skulle bryta upp på våren. Buck grävde sig en håla i snön och sov sedan den uttröttade rättfärdiges sömn, tills han alltför tidigt följande morgon kördes upp i mörker och köld och jämte sina kamrater spändes på nytt framför släden.

Den dagen färdades de fyrtio engelska mil, emedan vägen ej var så svår, men dagen därpå och många följande dagar måste de göra omvägar, arbeta hårdare och hunno ej så långt. I regel gick Perrault framför tåget och stampade till snön med sina breda platta skor för att göra vägen lättare för dem. Françis, som skötte slädens styrstång, bytte emellanåt

33

Skriet från vildmarken. 3.plats med honom, men icke ofta. Perrault var mycket ivrig, och han var icke så litet stolt över sin kännedom om isarna. Denna kännedom var också oundgängligt nödvändig, ty höstisen var mycket tunn, och där vattnet var stridt fanns det ingen is alls.

Dag efter dag, under en oändlig följd av dagar, strävade Buck framåt i sitt seltyg. Man bröt alltid upp långt före gryningen, och när det började dagas, voro de redan långt i väg och hade lagt flera nya mil bakom sig. Och aldrig slogs det läger förrän efter mörkrets inbrott, men då fick man sitt stycke fisk och grävde sedan ned sig i snön för att sova. Buck led av en ständig glupskhet. Hans dagliga portion

— halvtannat skålpund soltorkad fisk — tycktes försvinna som ett intet. Han fick aldrig nog och tärdes oupphörligt av hungerns kval, då däremot de andra hundarna, som ej voro så stora och för övrigt voro vana vid detta hårda liv, ej fingo mer än ett skålpund fisk var, men ändå höllo sig i god kondition. Buck förlorade hastigt sin forna kräsenhet. I början åt han med granntyckt långsamhet, men han fann snart, att då hans kamrater slutade före honom, ryckte de till sig det han hade kvar. Det tjänade till ingenting att försöka försvara sina bitar. Medan han körde undan två eller tre, försvann maten genom de andras strupar. För att slippa bli bestulen tog han sig för att äta lika fort som de andra, och hungern drev honom

34därhän att han alls icke var höjd över att tillägna sig det som icke var hans. Han såg hur de andra gjorde och lärde sig av dem. En gång såg han hur Pike, en av de nya hundarna — för övrigt skicklig hycklare och tjuv — helt listigt stal en bit skinka, medan Perrault vände ryggen till. Dagen därpå gjorde Buck efter samma knep och lyckades komma undan med hela stycket. Det blev en väldig uppståndelse, men Buck undgick alla misstankar. En av hans kamrater

— Dub — som ofta bar sig klumpigt åt och alltid blev fast för sina förbrytelser, fick lida straffet för Bucks missgärning.

Denna första tjuvnad var ett tecken till att Buck skulle kunna uthärda och slå sig fram i det hårda och fientliga

Nordlandet. Den bevisade hans duglighet därtill, eller med andra ord en förmåga att kunna lämpa sig efter förändrade förhållanden, förutan vilken han skulle ha varit dömd till en snar och förskräcklig död. Den bevisade vidare att hans moral hade råkat på förfall och höll på att gå i kras, och den var ju endast en onödig ballast under den hänsynslösa kampen för tillvaron. Därnere i södern, där det fanns tillgivenhet och godt kamratskap, kunde det vara på sin plats att respektera andras egendom och personliga känslor, men i Nordlandet, där påk och huggtand regerade, vore man väl galen om man frågade efter sådant. Gjorde han det, skulle han ofelbart gå under.

35Nu resonerade naturligtvis inte Buck så där klart och tydligt. Han var helt enkelt lämplig för sitt nya liv och fogade sig omedelbart efter dess fordringar. Under hela sitt föregående liv hade han aldrig givit vika i en strid, vad den än hade gällt. Men mannen i röda tröjan hade med sin påk trumfat i honom en mera primitiv ovh fundamental lag. Som civiliserad hund skulle han ha kunnat offra sitt liv för en moralisk skyldighet, till exempel för att försvara domaren Millers ridpiska, men att han nu var stadd på fullständigt återtåg från civilisationen dokumenterades just genom hans förmåga att kunna vända ryggen åt en moralisk skyldighet för att rädda sitt eget skinn. Han stal icke därför att det gjorde honom ett nöje att stjäla, utan för att tillfredsställa sin mages krav. Och han stal icke öppet, utan listigt och i hemlighet, därför att han hade respekt för andras påkar och tänder. Med ett ord — han gjorde det han gjorde därför att det var lättare att göra det än att låta bli.

Hans utveckling — eller kanske rättare tillbakagång — gick mycket hastigt. Hans muskler blevo hårda som järn och han blev känslolös för all vanlig smärta. Och han blev ekonomisk såväl till det inre som det yttre. Han kunde äta vad som helst, hur vedervärdigt och osmältbart det än var, och sedan han hade fått det i sig, drog hans magsaft ut ända till sista grand av näring ur det förtärda ämnet, varefterhans blod förde denna till varje aldrig så avlägsen del av hans kropp, som därigenom blev både fast och seg. Hans syn och lukt skärptes i ovanligt hög grad, och hans hörsel blev så utomordentlig att han även under sömnen hörde det svagaste buller och visste om det bådade fred eller fara. Han lärde sig att bita bort isen, som hade satt sig mellan hans tår, och när han var törstig och det låg ett tjockt lager av is över vattningshålet, kunde han bryta upp det genom att resa sig i vädret och slå ned på isen med styva framben. Hans mest framstående egenskap var att kunna vädra sig till vinden och beräkna den på förhand. Hur lugnt det än var, då han grävde sin håla invid ett träd eller på en strandsluttning, fann honom blåsten, då den kom, ofelbart i lä.

Och han lärde icke allenast genom erfarenheten, utan för länge sedan slocknade instinkter vaknade också till liv hos honom. Resultatet av generationers tama levnadssätt föll småningom bort. På ett dunkelt sätt erfor han förnimmelser från den tid då hans släkte var ungt — den tid då vilda hundar rusade i flockar genom urskogar och dödade sitt byte, när de hunno upp det. Det var icke svårt för honom att lära sig hugga tag och fläka upp och bita av en strupe lika hastigt som en varg. På det sättet hade hans förfäder betett sig. Och de levde nu upp på nytt inom honom. Det forna levnadssättet och de forna

37knepen, som de hade givit i arv åt sina efterkommande, voro även hans. Han utövade alltsammans utan ansträngning, utan att ha gjort något nytt fynd, som om det alltid hade legat i hans natur. Och när han under de kalla nätterna höjde sin nos mot en stjärna och lät höra ett långdraget, varglikt tjut, var det hans förfäder, vilka dock för länge sedan voro blandade med jordens stoft, som genom honom vände nosen mot stjärnan och tjöto genom århundradena. Hans tonfall var också deras — samma tonfall varmed de gåvo luft åt sin smärta och på sitt sätt tolkade den betydelse som den stora stillheten och kölden och mörkret hade för dem.

Till ett bevis på vilket marionettspel livet är, strömmade den urgamla sången ur hans bröst och han återgick till sin ursprungliga art. Och det gjorde han därför att människorna hade funnit en gul metall i Norden, och därför att trädgårdsdrängen Manuel ej hade så stor lön att den kunde räcka till mer än föda och kläder åt honom själv, hans hustru och diverse små avbilder av honom själv.

III.

DEN URSPRUNGLIGA VILDA NATUREN BLIR RÅDANDE.

Den ursprungliga vilda naturen var således mäktig inom Buck, och den blev allt starkare och starkare, tack vare de stränga villkor varunder hans nuvarande liv förflöt. Men han förstod att dölja detta förhållande. Hans nyvaknade slughet manade honom till jämvikt och självbehärskning. Han var för upptagen av att sätta sig in i sitt nya liv för att känna sig väl till mods, och han gav sig icke allenast icke in i några strider, utan han undvek dem även så vidt möjligt var. Hela hans uppträdande började få en viss prägel av försiktighet. Han visade ingen benägenhet för häftiga och brådstörtande handlingar, och oaktat det bittra hatet mellan honom och Spitz, gjorde han sig icke skyldig till någon otålighet mot denne, utan undvek tvärtom att förolämpa honom.

Däremot underlät Spitz aldrig att begagna tillfället att visa tänderna åt Buck, antagligen därför att han i honom anade en farlig rival. Han gick till och med

39krokvägar för att reta Buck och försökte oupphörligt framkalla en strid, som nödvändigt skulle ha slutat med den ena partens död. Detta skulle också troligen ha lyckats honom rätt snart, om icke en märklig händelse hade inträffat. En kväll slogs ett dystert läger vid Le Barge-sjöns kala strand. Snöyra, mörker och en blåst, som skar likt vitglödgade knivar, hade tvingat dem att trevande söka sig en lägerplats. Och de kunde knappast ha funnit en sämre. Bakom dem reste sig en lodrät klippmur, och Perrault och François voro tvungna att göra upp eld och breda ut sina kappor på själva isen. Tältet hade de lämnat kvar i Dyea för att kunna färdas raskare. Med några klabbar drivved gjorde de upp en eld, som snart smälte isen under sig och slocknade, varefter de måste äta sin kvällsvard i mörker.

Tätt invid den skyddande klippan hade Buck redt sitt läger. Och där var så lugnt och varmt, att han endast med motvilja gick därifrån för att äta fisken som François delade ut, sedan han först hade tinat upp den över elden. Men när Buck hade slutat äta och kom tillbaka, fann han sin plats upptagen. Och ett varnande morrande underrättade honom om att inkräktaren icke var någon annan än Spitz. Hittills hade Buck undvikit att komma i strid med sin fiende, men detta gick för långt. Vilddjuret inom honom började ryta. Han störtade sig över Spitz med ett

40raseri som överraskade dem bägge, i synnerhet Spitz, ty alla hans föregående erfarenheter av Buck hade gått ut på att säga honom, att hans rival var en ovanligt blyg och tillbakadragen hund, vars anseende helt och hållet kunde tillskrivas hans storlek.

François blev också överraskad, när de bägge hundarna kommo virvlande i ursinnig strid från det omtvistade nästet, och han förstod orsaken till sammandrabbningen. »Aha!» skrek han till Buck. »Ge honom, du! Ge honom så mycket han tål, den usle inkräktaren!»

Och Spitz var icke mindre villig att slåss. Han skrek högt av raseri och blodtörst, under det han jagade av och an i den ena cirkeln efter den andra för att få tillfälle till anfall. Buck var lika ursinnig och lika försiktig, och han jagade också av och an under samma förväntan. Men just i denna stund inträffade den märkliga händelsen, varigenom deras strid om herraväldet blev avbruten och uppsköts till långt in i framtiden, då de ytterligare hade vandrat många, många tröttsamma mil.

En högljudd svordom från Perrault, en dov smäll av en påk mot en huvudskål och ett gällt tjut av smärta utgjorde inledningen till en helvetisk uppståndelse. Lägret myllrade plötsligt av smygande, raggiga djur

— fyra eller fem tjog utsvultna varghundar, som hade vädrat sig till lägret från någon indianby. De hade

41smugit sig in, medan Buck och Spitz voro upptagna av sin strid, och när de bägge männen rusade in ibland dem med stora påkar, visade de tänderna och satte sig till motvärn. Doften av födoämnen hade gjort dem alldeles galna. Perrault fann en som stod med huvudet i matsäckslådan. Hans käpp föll tungt på djurets utstående revben och lådan ramlade över ända. I nästa ögonblick störtade sig ett tjogtal av de uthungrade djuren över brödet och fläsket. Käpparna slogo och slogo utan uppehåll. Hundarna skreko, gnisslade och tjöto under detta regn av slag,

men icke desto mindre kämpade de som galningar för att komma åt ända till sista smulan av sitt rov. . .

Under tiden hade de förvånade draghundarna rusat upp ur sina nästen och blivit tussade på de oförsynta inkräktarna. Aldrig förr hade Buck sett sådana hundar. Det såg ut som om deras benbyggnad ville gnaga sig ut genom skinnet. De voro ingenting annat än skelett, löst draperade i smutsiga hudar och med glödande ögon och dreglande käftar. Men den vanvettiga hungern gjorde dem skräckinjagande och omotståndliga. Det var ingen möjlighet att hejda deras framfart. Draghundarna kastades tillbaka mot klippan vid första anfallet. Buck anfölls av tre stycken på en gång, och i en blink var han sårad och uppfläkt i huvud och bogar. Larmet var fruktansvärdt. Billee skrek som vanligt av alla krafter. Dave ochSol-leks kämpade tappert vid varandras sida, blödande ur minst tjugu sår. Joe högg omkring sig som en dämon. En gång bet han en av fienderna genom ena frambenet, så att det krossades. Hycklaren Pike hoppade upp på krymplingen och bet honom i strupen med en hastig glimt av spetsiga tänder och en plötslig knyck. Buck högg en fradgande motståndare i strupen och blev översprutad av blod, då han begravde sina tänder däri. Den varma smaken i hans mun eldade honom till ännu större ilska. Han störtade sig över en ny fiende, men i detsamma fick han själv ett hugg i strupen. Det var Spitz som förrädiskt anföll honom från sidan.

Sedan Perrault och Fangois hade rensat sin sida av lägret, skyndade de sina hundar till hjälp. Den vilda massan av uthungrade vilddjur drevs tillbaka, och Buck skakade sig fri från sina angripare. Men detta varade blott ett par ögonblick. De bägge männen blevo nödsakade att vända om och försvara sitt övriga matförråd, varefter främlingarna åter angrepo draghundarna. Billee, som rent av blivit skrämd till tapperhet, bröt sig igenom den ursinniga kretsen och gav sig på flykt över isen. Pike och Dub följde honom tätt i spåren, och efter dem rusade alla deras kamrater. Då Buck kröp ihop för att ta ett språng och sätta av åt samma håll, såg han från sidan Spitz stå färdig att rusa på honom, antagligen för att

43kasta honom överända. Lyckades det inför alla dessa fiender, vore det förbi med honom. Men Buck spände varenda muskel för att kunna hålla stånd mot Spitz’ angrepp, och sedan begav han sig på flykt utåt sjön.

Sedan samlade sig de nio draghundarna och sökte skydd inne i skogen. De voro icke förföljda, men i ett sorgligt tillstånd. Det fanns icke en av dem, som icke var sårad på fyra eller fem ställen, och somliga hade fått ganska allvarsamma sår. Dub var illa skadad i ett bakben; Dolly — den som sist anskaffades i Dyea — hade fått ett stort fläksår i halsen; Joe hade mist sitt ena öga, och den godlynta Billee hade ena örat söndertuggat och hängande i trasor, varför han tjöt och gnällde hela natten. I dagbräckningen linkade de försiktigt tillbaka till lägret, där fridstörarna voro försvunna och de bägge männen vid dåligt lynne. Mer än hälften av livsmedlen var borta. De utsvultna främlingarna hade till och med tuggat sönder surrtågen och presenningarna. Ingenting som på något sätt kunde duga att äta hade undgått dem. De hade ätit upp ett par av Perraults älghudsmockasiner jämte stora stycken av läderremmarna i seltygen, och till och med två fot av snärten på François’ piska. Han stod och såg bedrövat på den, då han fick se sina illa tilltygade hundar.

»Ack, go’ vänner!» utbrast han med mild stämma.

44»Tänk, om de här betten göra er galna allesammans! Ja, tänk om hundarna samt och synnerligen bli galna

— vad säger ni om det, Perrault?»

Kuriren skakade missmodigt på huvudet. Han hade ännu fyra hundra mil att färdas innan han skulle komma till Dawson, och det vore en förskräcklig otur om hans hundar skulle få rabies. Sedan två timmar hade gått under svordomar och bemödanden att reparera seltygen, sattes de illa åtgångna dragarna åter i gång, och de strävade mödosamt framåt på den svåraste vägen de hittills hade råkat på — det besvärligaste stycket mellan dem och Dawson.

»Trettiomilsfloden» låg obunden av is. Dess brusande vatten trotsade köldens inverkan, och det var endast i små vikar och på lugna platser som det fanns hållbar is. Sex dagars oerhörda ansträngningar behövdes för att tillryggalägga dessa trettio förskräckliga mil. De kunde i sanning kallas förskräckliga, ty för varje steg sattes både männens och hundarnas liv i fara. Perrault, som gick i spetsen, föll minst ett dussin gånger genom isen och

räddade sig med tillhjälp av en lång stång, som han bar med sig och som han höll så, att den måste falla tvärs över hålet efter hans kropp. Men kölden steg, termometern visade femtio grader under noll, och för varje gång Perrault hade fallit i vattnet, måste han göra upp eld och torka sina kläder, såvida han ville behålla livet.

45Ingenting avskräckte honom. Det var just därför han hade fått anställning som styrelsens kurir. Han ryggade ej tillbaka för några slags faror, lät helt resolut sitt lilla skrumpna ansikte bitas av frosten och strävade framåt från tidigt på morgonen tills det blev mörkt. Han vandrade utmed dessa ogästvänliga stränder på is som gungade och knakade under fotterna, så att de icke vågade stanna en sekund. En gång sjönk släden igenom med Dave och Buck, och hundarna voro stelfrusna och halvdränkta då de fiskades upp. Man måste göra upp eld för att rädda deras liv. Hela deras kroppar voro pansrade av en fast isskorpa, och de bägge männen körde dem att springa omkring elden, så nära att de nåddes av flammorna, för att de skulle tina upp och komma i svettning.

En annan gång gick Spitz ned sig på isen och drog med sig hela spännet ända till Buck, som kastade sig bakåt med hela sin styrka, under det han stod med sina framtassar på den slippriga iskanten och isen knastrade och gungade rundt omkring. Men bakom honom var Dave, som också ryggade tillbaka, och bakom släden var François, som drog tills det knakade i hans senor.

Så hände det också, att isen brast både framför och bakom, och då fanns det ingen annan utväg än att ge sig av uppåt klipporna. Perrault klättrade uppför branten som genom ett under, medan Fran-

46çois bad varma böner för att underverket skulle ske, och med varje rem och lina slängande och selen uppträdd på ett långt rep, hissades hundarna uppför klippan den ene efter den andre. François kom upp sist, efter släden och packningen. Sedan stod man inför nödvändigheten att uppsöka en lämplig plats för nedstigningen, varefter även den gjordes med repets tillhjälp, och vid mörkrets inbrott befann man sig åter på floden efter att endast ha färdats en fjärdedels mil under dagens lopp.

Då tåget kom till Hootalinqua, där isen var präktig, var Buck nästan alldeles förbi. De övriga hundarna befunno sig i samma dåliga tillstånd, men Perrault ville ta igen den tid som förlorats, och han drev på dem bittida och sent. Första dagen tillryggalade de trettiofem mil till Big Salmon och dagen därpå ytterligare trettiofem till Little Salmon. Tredje dagen gingo de fyrtio mil och kommo ända upp till Five Fingers.

Buck hade icke så fasta och hårda fötter som de andra hundarna. Hans hade veknat under de många generationer som hade levat och dött sedan den dagen då hans siste vilde stamfar tämdes av någon grottmänniska eller flodvandrare. Dagen igenom linkade han framåt med den största svårighet, och när det slogs läger, föll han till marken som död. Så hungrig han var, rörde han sig likväl icke ur fläcken för att ta

47emot, fisken, som François gav honom. Pådrivaren brukade också gnida Bucks fötter en halvtimme varje kväll efter maten; han offrade till och med spetsen av sina egna mockasiner och gjorde av dem fyra stycken mockasiner åt Buck. Det var en stor lättnad för Buck, och han narrade till och med Perrault att dra sitt vissnade anlete till ett leende en morgon, då François hade glömt sätta på honom hans fotbetäckning och Buck lade sig på ryggen med alla fyra benen i vädret, sträckte bönfallande ut sina fötter och ej tycktes vilja marschera vidare utan mockasiner. Med tiden hårdnade dock hans fötter genom träningen, och de utnötta mockasinerna kastades bort.

En morgon vid Pelly under påselningen blev Dolly plötsligt galen, utan att det förut märkts något tecken därtill. Utbrottet av sjukdomen gav sig tillkänna genom ett långt hjärtslitande vargtjut, som kom alla hennes kamrater att skälva av förskräckelse, och därefter rusade hon rakt på Buck. Han hade aldrig förr sett någon hund bli galen och hade ingen orsak att vara rädd för rabies, men han hade likväl en förnimmelse av att här var någonting fasansfullt med i spelet, och han flydde i panisk förskräckelse. Han rusade rakt fram med den flämtande och fradgande Dolly på ett enda hopps avstånd efter sig. Hon kunde icke hinna upp honom, därtill var hans fasa för

48stor, men han kunde icke komma ifrån henne, därtill var hennes galenskap för våldsam. Han störtade genom skogen midt på ön, flög utför dess nedre udde och ner över ett isbelagt sund till en annan ö, därefter till en tredje, rusade så i en halvcirkel tillbaka till flodens huvudlopp och beredde sig i förtvivlan att rusa över den. Och hela tiden hörde han Dolly gnissla tätt bakom sig, ehuru han icke vågade se sig tillbaka. Så hörde han François kalla

på honom på en fjärdedels mils avstånd, och han styrde kurs ditåt, mödosamt flämtande efter luft och sättande hela sin lit till att François skulle rädda honom. Och François stod där också med lyftad yxa, och just då Buck sköt förbi honom, fick Dollys huvud det krossande slaget.

Buck stapplade bort mot släden, utmattad, hjälplös och flämtande. Detta var ett gyllne tillfälle för Spitz. Han rusade över Buck, högg två gånger sina betar i sin utmattade fiende och slet upp hans kött ända intill benen. Men så kom François' piska emellan, och Buck hade den tillfredsställelsen att se Spitz få det värsta kok stryk som hittills hade utdelats under färden.

»En riktig djävul, den där Spitz», sade Perrault. »Endera dagen tar han livet av Buck.»

»Men Buck är så god som två djävlar», svarade François. »Jag vet det, för jag har givit noga akt på honom. Och lita på mig — endera dagen blir han

49

Skriet från vildmarken. 4.helvetesarg och tuggar sönder hela Spitz och spottar ut honom igen på snön. Alldeles säkert. För jag känner honom.»

Från den stunden var det krig mellan de bägge hundarna. Spitz var ju ledare för hela spännet och dess erkända överhuvud, men han hade en förnimmelse av att hans välde var hotat av denne märkvärdige sydlänning. Och märkvärdig föreföll han honom, ty av alla de sydlandshundar han förut sett hade ingen dugt till någonting, ingen hade kunnat uthärda vägens strapatser. De hade allesammans varit för vekliga och dukat under för ansträngningarna, för köld och svält. Men Buck var ett undantag. Han ensam uthärdade allt lika väl som varghundarna, och han kunde fullt mäta sig med dem i styrka, vildhet och slughet. Han var således en överlägsen hund, och vad som gjorde honom farlig var den omständigheten, att mannen i röda tröjan hade med sin påk knackat ur honom all blind oförvägenhet i fråga om härsklystnad. Han var slug i högsta grad och förstod att bida sin tid med ett tålamod som var allt utom primitivt.

Det var oundvikligt att det skulle uppstå en strid om chefskapet. Buck eftersträvade det. Han gjorde det därför att det låg i hans natur, och därför att han hade blivit häftigt gripen av denna obeskrivliga och obegripliga ärelystnad som driver hundarna att

50draga så länge de kunna röra sig, förmår dem att med gladt mod dö i sitt seltyg och krossar deras hjärtan, om man tar dem ur ledet. Det var denna ärelystnad som livade Dave, där han gick närmast släden, och Sol-leks, när han tog i med hela sin styrka — det var den som lade beslag på dem, då tåget bröt upp och förvandlade dem från sura och buttra kreatur till arbetsamma, ivriga, framåtsträvande varelser; det var den som sporrade dem framåt hela dagen, men lämnade dem så snart det slogs läger, då de åter hemföllo åt sin vanliga missnöjda butterhet. Det var denna ärelystnad som uppehöll Spitz och förmådde honom att tukta kamrater som slarvade med arbetet, skolkade under vägen eller höllo sig undan då det blev dags att gå i seltyget om mornarna. Det var likaledes den som kom honom att i Buck frukta en medtävlare om chefskapet. Och Buck drevs av samma ärelystnad.

Han revolterade öppet mot den andres välde. Han gick emellan, då Spitz ville straffa de skolkande. Och han gjorde det lugnt och bestämt. En natt hade det kommit ett väldigt snöfall, och på morgonen syntes hycklaren Pike icke till. Han låg väl gömd i sin håla under fotshög snö. François kallade på honom och sökte honom förgäves. Spitz var ursinnig. Han rusade av och an genom lägret, vädrade och sparkade upp snön på varje plats, där missdådaren kunde vara

51gömd, och morrade så fruktansvärdt att Pike skälvde av förskräckelse där han låg gömd.

Men då han slutligen blev upptäckt och den ursinnige Spitz flög på syndaren för att straffa honom, kastade Buck sig emellan lika ursinnigt. Det kom så oväntat och utfördes så slugt, att Spitz blev kastad över ända. Pike som förut darrat av rädsla, fattade mod genom Bucks öppna myteri och rusade på sin kullkastade anförare. För Buck var numera »ärligt spel» ett förgätet lagbud, och han beredde sig att hjälpa till. Men François, som skrattande hade sett på så länge intet ingrepp skedde på rättvisans område, gav nu Buck ett slag med piskan så hårdt han

orkade. Men detta förmådde icke driva Buck från hans kullkastade motståndare, och François måste ta till piskans tjockända. Halvt yr efter det hårda slaget ryggade nu Buck tillbaka och fick smaka piskan gång på gång, under det Spitz grundligt tuktade den försumlige Pike.

De följande dagarna, då avståndet från Dawson blev allt mindre och mindre, fortfor Buck att gå emellan Spitz och dem han ville straffa, men han gjorde det listigt och då François ej fanns i närheten. Detta Bucks hemliga myteri hade till följd att en allmän upprorisk anda vaknade och gjorde sig allt mer och mer gällande. Dave och Sol-leks voro oberörda av upprorsandan, men de andra blevo allt värre och värre.

52Ingenting gick längre som det skulle. Där var ett ständigt gnisslande och gnällande. Oupphörliga strider, och roten och upphovet till dem var Buck. Han höll François i ständig vaksamhet, ty denne väntade oupphörligt en strid på liv och död mellan Spitz och Buck, och han visste att en sådan strid måste komma förr eller senare. Mer än en natt hade gräl och strid mellan de andra hundarna förmått François att rusa upp från sin sovplats i förskräckelse för att det kunde vara Buck och Spitz som hade huggit varandra i strupen.

Men det väntade tillfället hade ännu icke kommit, och tåget drog in i Dawson en kulen eftermiddag, utan att den stora striden ännu hade stått. Här fanns många män och otaliga hundar, och Buck såg, att de alla voro upptagna av arbete. Det tycktes vara en given sakernas ordning att hundarna skulle arbeta. Hela dagen igenom strävade de i långa spann uppför och nedför den stora gatan, och ännu efter mörkrets inbrott hördes deras pinglande klockor. De drogo byggnadstimmer och ved och gjorde allt sådant arbete, vartill man använde hästar i Santa Claras dal. Då och då mötte Buck andra sydlandshundar, men de tillhörde i regel den vilda varghunds-rasen. Regelbundet för varje kväll klockan nio, och sedan tolv och tre, uppstämde de en nattlig sång, ett ohyggligt tjut, vari det var Bucks förtjusning att instämma.

53Medan norrskenet flammade över deras huvud, medan stjärnorna tycktes dallra i kölden och jorden låg stelnad och frusen under snötäcket, kunde detta hundtjut ha varit ett uttryck för allt levandes trots, om det icke hade gått i moll — en långdragen, halvt snyftande klagan, som snarare liknade en bön från jordens levande varelser, från dem som kämpade för tillvaron. Det var en gammal, gammal sång, lika gammal som de tjutandes eget släkte, en av de nyare världens första sånger från den tid, då alla sånger voro sorgsna. Och dess dysterhet hade ökats genom otaliga generationers ve och blivit till en klagan, som nu så djupt hade gripit Buck. Då han jämrade och snyftade var det med samma livssmärta som hans vilda förfäder en gång hade känt och med samma hemlighetsfulla fruktan för mörkret och kölden som de hade erfarit. Och att han kände sig så djupt gripen av sången var ett bevis på oavlåtligt lyssnande tillbaka genom mansåldrar av civilisation till de primitiva livsyttringarna under sitt släktes urtid.

Sju dagar efter deras ankomst till Dawson voro de stadda på återväg utför den branta stranden vid Barrak nedåt Yukonvägen och styrde åter kurs mot Dyea och oceanen. Perrault förde med sig depescher av ännu större vikt än dem han hade haft med sig dit upp. Och även han hade gripits av ärelystnad

— han föresatte sig att hans färd skulle slå rekord

54för det året. Det fanns många omständigheter som gynnade hans beslut. Vilan under den senaste veckan hade gjort hundarna godt och försatt dem i god kondition. Vägen, som på uppresan hade varit så godt som obanad, hade sedan blivit tilltrampad av andra resenärer. Vidare hade polismyndigheterna anordnat två eller tre nederlag för livsmedel såväl för hundar som för människor, så att han kunde färdas nästan utan packning.

Första dagen kommo de ända till Sixty Mile, vilket sålunda var en dagsresa på femtio mil, och dagen därpå voro de på väg uppför Yukon, ett godt stycke bortåt Pelly. Men denna utomordentliga hastighet uppnåddes icke utan stort besvär och många svårigheter för Frangois. Det försåtliga myteri, som Buck hade frammanat, hade förstört all solidaritetskänsla hos hela spännet. Det drog icke längre så jämnt och så stadigt, som om en enda hund hade gått i selen. Den hemliga uppmuntran Buck gav åt alla rebeller hade förledt dem till alla möjliga små ofog. Spitz var ej längre den fruktade anföraren. Den forna vördnaden för honom var försvunnen, och de gingo ända därhän att trotsa hans myndighet. En kväll stal Pike ett stort stycke fisk från honom och slukade det under Bucks

beskydd. En annan kväll ställde Dub och Joe till krakel med Spitz och läto honom undergå det straff som de hade förtjänat. Och till

55och med Billee, den godlynte Billee, var mycket mindre godlynt än förr och gnällde icke hälften så fridsamt som i forna dagar. Buck kom aldrig i närheten av Spitz utan att morra på ett hotande sätt. Han betedde sig som en översittare och kunde gå stormodigt av och an midt för näsan på Spitz.

Detta nedbrytande av disciplinen inverkade även på hundarnas förhållande sins emellan. De tvistade och grälade mer än någonsin, så att lägret stundom liknade ett tjutande dårhus. Dave och Sol-leks voro de enda som voro sig lika, ehuru det oändliga bjäbbet omkring dem hade gjort dem retligare. François svor underliga barbariska eder, stampade i snön med fåfängt raseri och slet sig i håret. Hans piska ven nästan utan uppehåll bland hundarna, men det tjänade icke mycket till. Så snart han vände dem ryggen, rusade de ihop på nytt. Han hjälpte Spitz med sin piska, men Buck hjälpte de övriga. François visste att det var han som stod bakom hela upproret, och Buck visste att han visste det. Men Buck var för slipad att än en gång låta fånga sig på bar gärning. Han arbetade ärligt i selen, ty arbetet hade blivit honom ett nöje, men visst var det ändå bra mycket roligare att slugt påskynda ett krakel mellan kamraterna och trassla till remmarna.

En kväll efter maten, då de hade slagit läger vid Tahkeenas mynning, drev Dub upp en vit hare, men

56snavade och gick miste om sitt byte. Inom en sekund var hela spännet i fullt skall. Ungefär hundra yards därifrån hade Nordväst-polisen sitt läger, och där fanns femtio hundar, allesammans av varghundsras, vilka nu alla kommo störtande och deltogo i jakten. Haren flög i väg nedåt floden och tog av inåt en liten bukt uppför den frusna bädden, där han sedan ihärdigt höll sig kvar. Han flög lätt framåt över den snötäckta ytan, medan hundarna hade ett styvt arbete med att plöja sig fram. Buck gick i spetsen för jakten, som räknade sextio deltagare, och det bar av i den ena bukten efter den andra, men det var honom omöjligt att vinna på bytet. Han sträckte ut sig, så att han nästan låg utefter marken, hans skall ljöd högt och ivrigt och hans präktiga kropp flög framåt som en blixt, hopp efter hopp, i det bleka, vita månskenet. Och hopp efter hopp flög den vita haren framför sina förföljare som en vit froststrimma.

Alla dessa uppvaknande ursprungliga instinkter, som på bestämda tider lockade männen från de bullersamma städerna ut i skog och mark för att döda andra levande varelser med sina blyhagel, som slungas ut med kemisk hjälp — blodtörsten, lusten att döda

— allt detta kände Buck i denna stund, endast oändligt mycket mera intensivt. Han rusade i spetsen för en hel här av andra jägare efter ett villebråd, levande kött, som han ville döda med sina egna tänder

57för att få blöta nosen ända upp till ögonen i varmt blod.

Det finns ett slags extas, som utgör höjdpunkten av liv och utöver vilket livet icke kan höja sig. Och så paradoxalt är livet, att denna extas kommer då man lever som mest intensivt, och ändå kommer den som en fullkomlig glömska av att man lever. Det är denna extas, denna förgätenhet av livet, som besjälar konstnären, då han höjer sig över sig själv i eldig hänförelse; det är den som eldar soldaten på slagfältet, som gör honom mordlysten och förmår honom att vägra all pardon; och nu var det den som hade tagit Buck i besittning, där han störtade fram i spetsen för de övriga med sitt urgamla vargskall, törstande efter det levande köttet som flydde så snabbt framför honom i månskenet. Han uppenbarade vad som låg på djupet av hans natur och i de schakt av hans natur, som voro ännu djupare än han, emedan de gingo ända tillbaka till Tidens sköte. Han styrdes av livets mäktiga ström, av varandets tidvatten, av den glädje, som fyllde varje särskild muskel, ledgång och sena över att vara allt annat än död, att vara full av rörlighet och livslust och att kunna ge uttryck däråt genom detta exaktiska hetslopp i stjärnljuset över ytan av död natur som låg orörlig.

Men Spitz, som var kallblodig och beräknande till och med då han var i extas, övergav hastigt de andra

58och sköt tvärsöver en liten landtunga, där viken hade gjort en djup inskärning. Det visste icke Buck, och då han kom rundt om kröken, såg han visserligen haren flyga fram som förut, men han såg också en annan större froststrimma flyga från den utskjutande klippstranden och störta rakt ner framför haren. Det var Spitz. Haren

hann icke vända, och när hundens vita tänder höggo honom i ryggen midt under hans språng, skrek han så högt som en sårad människa kunde ha gjort. Vid detta ljud — Livets avskedsskri då det gripes av Dödens käftar — uppstämde hela bandet, som följde efter Buck, en avgrundskör av förtjusning.

Men Buck deltog icke i kören. Han lade icke längre band på sig, han trängde in på Spitz med bog mot bog så tätt att han ej kom åt sin fiendes strupe. De rullade om varandra i den stoftlika snön. Spitz kom upp igen, nästan som om han aldrig blivit kullkastad, i det han högg Buck i bogen och tog ett skutt som gjorde honom fri. Två gånger slog han ihop sina tänder som stålfjädrarna i en fälla, och han ryggade tillbaka för att få bättre fotfäste, i det han lyfte sina tunna läppar som skälvde och morrade ilsket.

Buck visste alltsammans i en blink. Nu var tiden inne. Det skulle bli på liv och död. Då de började sitt rundlopp, morrande och gnisslande och med öronen lagda bakut, ivrigt spejande efter minsta fördel,

59fick Buck en förnimmelse av att han hade varit med om allt detta förut. Han tyckte sig komma ihåg alltsammans — den snötäckta jorden och skogen och månskenet och stridsstämningen. Över all den omgivande vitheten och tystnaden vilade ett spöklikt lugn. Där fanns icke den ringaste susning i luften

— ingenting rörde sig, icke ett blad eller en kvist. Hundarnas andedräkt steg synlig, men långsam och dröjande upp i den kalla rymden. Med den vita haren hade de gjort processen kort, dessa hundar, som ej voro någonting annat än illa tämda vargar, och nu hade de samlats i en förväntningsfull krets. De voro också ljudlöst tysta där de sutto med glimmande ögon och med andedräkten långsamt stigande uppåt. För Buck var detta uppträde från forntiden ingenting nytt eller överraskande. Det var som om det alltid hade varit, tingens vanliga gång.

Spitz var en övad slagskämpe. Från Spetsbergen genom de arktiska trakterna och över Canada och ödemarkerna hade han varit i strid mot alla slags hundar och alltid avgått med segern. Hans raseri var vildt, men aldrig blindt. I sin passion att sönderslita och döda glömde han aldrig att hans fiende drevs av samma lidelsefulla begär. Han rusade aldrig på en motståndare förrän han själv var beredd att ta emot ett anfall; aldrig angrep han någon, förrän han var säker på att kunna försvara sig.

60Buck bemödade sig förgäves att kunna hugga sina tänder i den stora, vita hundens nacke. Var än hans betar sökte träffa dennes mjuka kött, stötte de i stället på Spitz’ skarpa tänder. Käft slog mot käft och läpparna fingo blödande sår, men Buck kunde icke överlista den andres vaksamhet. Då blev han het och överföll Spitz med en hel störtskur av anfall. Gång på gång högg han efter den snövita strupen, där livsfloden bubblade så nära ytan, men varje gång avvärjde Spitz hans hugg och kom undan. Då försökte Buck ett låtsat anfall mot strupen, men drog plötsligt tillbaka sitt huvud och krökte det åt sidan på samma gång som han ville driva sin bog tätt intill den andres, för att kasta honom överända. Men Buck blev även nu tillbakakastad med ett hugg, och Spitz gick fri.

Spitz var osårad, medan Buck däremot blödde ur många sår och flämtade av ansträngning. Striden började bli förtvivlad. Och under hela tiden satt den ljudlösa kretsen omkring dem och väntade med varglik glupskhet på att få slita sönder den som skulle falla. Då Buck hämtade andan, skred Spitz till anfall och hindrade honom från att få fotfäste. En gång tumlade Buck nästan överända, och hela den väntande kretsen av sextio hundar rusade upp. Men han kom åter på fötter i sista ögonblicket — och de sextio satte sig åter och väntade.

61Men Buck hade en egenskap, som är nödvändig för att vinna storhet, nämligen fantasi. Han slogs av instinkt, men han kunde lika väl göra det med beräkning. Han tog ett skutt, som om han ville försöka ett av sina förra knep, men i sista ögonblicket sänkte han sig djupt ned mot snön och högg tag i sin motståndares vänstra framben. Det hördes ett knastrande av ben som krossades, och nu stod den vita hunden framför honom på tre ben. Tre gånger försökte han förgäves kasta honom överända, sedan upprepade han sitt senaste knep och krossade sin fiendes högra framben. Trots alla smärtor och all sin hjälplöshet kämpade Spitz ursinnigt för att hålla sig uppe. Han såg den ljudlösa kretsen med glimmande ögon, hängande tungor och silverglittrande uppåtstigande andedräkt sluta sig omkring honom, så som han så många gånger hade sett liknande kretsar sluta kring hans slagna motståndare förr i tiden. Men nu var det han som var slagen.

Det fanns intet hopp för honom. Buck var obeveklig. Barmhärtighet var någonting som var förbehållet åt mildare

klimat. Han beredde sig till ett sista anfall. Kretsen hade närmat sig så tätt att han kände de väntades andedräkt från sidan. Han kunde se dem på alla tre hållen framför sig, halvt nedhukade för att vara färdiga till språng och med ögonen fästade på honom. Det blev ett par sekunders stillhet. Alla

62djuren voro orörliga som stenbilder. Endast Spitz skälvde och reste ragg, där han stod vaggande fram och tillbaka under ett fruktansvärdt morrande, som om han ville skrämma bort den hotande döden. Men så tog Buck ett språng, och nu hade han äntligen nått sitt mål, hans bog träffade fiendens så att han föll . . .

Den mörka kretsen förvandlades till en svart fläck på den månbelysta snön, och Spitz försvann ur sikte. Buck stod bredvid och såg på. Den segrande kämpen, över vilken den ursprungliga, vilda naturen tagit makten, hade fullbordat sitt mördande värv och funnit det godt.

IV.

KAMPEN OM CHEFSKAPET.

»Nå? Vad var det jag sa'? Hade jag inte rätt när jag sa' er, att Buck är så god som två djävlar?»

Det var François som utropade detta, då han följande morgon fann att Spitz var försvunnen och att Buck var full med sår. Han drog hunden fram till elden och visade på den ena blessyren efter den andra.

»Den Spitz har slagits som ett rent helvete», sade Perrault, då han betraktade alla gapande revor och sår.

»Och den Buck har slagits som två», ljöd François' svar. »Men nu blir här säkert lugnare. Ingen Spitz mer, intet bråk mer. Alldeles säkert.»

Medan Perrault packade ihop bagaget och lastade släden, gick François för att sela på hundarna. Buck gick genast fram till den plats som Spitz förut hade haft. Men François tänkte icke på honom, utan ledde fram Sol-leks till anförareplatsen. Enligt hans tanke var Sol-leks den lämpligaste att ersätta Spitz som

64ledare. Men Buck rusade ursinnig på Sol-leks, drev honom tillbaka och intog platsen i hans ställe.

»Nej! Nej!» skrek François och klappade upprymd i händerna. »Titta bara på den Buck! Han har tagit livet av Spitz för att få hans plats. Undan med dig, Buck!» skrek han, men Buck hörde ej på det örat.

Nu tog François hunden i nackskinnet och drog honom åt sidan, oaktat hans hotfulla morrande, varefter Sol-leks åter placerades i spetsen. Men Sol-leks tyckte icke om det och visade tydligt att han var rädd för Buck. François var envis, men så snart han vände ryggen till körde Buck återigen undan Sol-leks, som alls icke var ovillig att gå sin väg.

Nu blev François ond. »Djävlar anamma skall jag inte lära dig!» skrek han och kom strax därefter tillbaka med en väldig påk i handen.

Buck kom mycket väl ihåg mannen med röda tröjan, och han drog sig långsamt tillbaka. Han gjorde icke heller försök att hindra François, då denne ännu en gång förde fram Sol-leks. Men han kretsade precis utom räckhåll för påken under ett ilsket och ursinnigt morrande, och under detta kretslopp höll han ögonen oavbrutet fästade på käppen för att kunna undgå den, ifall François skulle slänga den efter honom, ty Buck hade nu lärt sig att förstå sig på påkar.

François fortsatte med påselningen, och då han var

65

Skriet från vildmarken. 5.färdig att installera Buck på dennes forna plats framför Dave, ropade han på honom. Men Buck tog två eller tre steg tillbaka. François följde efter och Buck vek undan på nytt. Då detta hade upprepats några gånger, kastade François påken ifrån sig i den tanken att Buck var rädd för att få stryk. Men

Buck var inbegripen i en öppen revolt. Vad han ville var inte att undgå stryk, han ville gå i spetsen som ledare för de andra. Han ansåg att det var hans rättighet. Han hade kämpat sig till den, och han skulle icke nöja sig med mindre.

Perrault lade sig i saken. De jagade honom mellan sig i nära en timme. De kastade käppar efter honom. Han hoppade åt sidan. De svuro och förbannade honom och hans far och hans mor och alla hans förfäder och efterkommande ända in i yttersta led och vartenda hår på hans kropp och varenda blodsdroppe i hans ådror, och han svarade med ett ilsket morrande och höll sig utom räckhåll för dem. Han bjöd icke till att springa sin väg på allvar, men han drog sig tillbaka i allt vidare kretsar från lägret, varigenom han tydligt tillkännagav, att om hans önskan blev uppfylld, skulle han komma tillbaka och vara snäll.

François satte sig ned och rev sig bakom örat. Perrault såg på sitt ur och svor. Tiden gick, och de borde ha varit på väg för en timme sedan. François rev sig bakom örat på nytt. Sedan skakade han på

66huvudet och såg med ett fåraktigt grin på kuriren, som ryckte på axlarna till tecken att de voro besegrade. Så gick Frangois fram till den plats, där Sol-leks stod, och kallade på Buck. Och Buck flinade på hundmanér, men han höll sig fortfarande på avstånd. Nu löste François seltyget från Sol-leks och förde denne tillbaka till hans forna plats. Hela spännet stod påselat i en oavbruten linje framför släden, färdigt till uppbrott. Det fanns ingen annan plats åt Buck än i spetsen för de övriga. François kallade på honom ännu en gång, men även nu flinade Buck och höll sig på avstånd.

»Kasta bort käppen!» kommenderade Perrault. François lydde, och nu kom Buck travande med ett triumferande grin, svängde om och intog platsen i spetsen för de andra. Seltyget spändes till, släden sattes i gång, och nu gick det med fart framåt under det de bägge männen sprungo bredvid.

Hur högt François än hade uppskattat Buck med hans två djävlar inombords, fann han likväl, innan dagen hade skridit långt framåt, att han ej hade värderat honom tillräckligt. I en blink hade Buck satt sig in i de plikter, som medföljde hans nya ställning, och när det gällde att visa omdöme, att tänka fort och handla raskt, visade han sig till och med vara Spitz överlägsen. Och ändå hade François tyckt att han aldrig hade sett hans make förut.

67Det var i synnerhet i fråga om att stifta lagar och se till att de efterlevdes som Buck visade sig äga härskaretalanger. Dave och Sol-leks frågade alls icke efter chefsombytet. Det angick dem icke. Deras plikt var att dra, att dra av alla krafter så snart de kommo i seltyget. Och så länge ingenting störde dem i deras arbete, frågade de icke efter vad som hände för övrigt. Den godlynte Billee följde efter vem som helst som bara höll god ordning. Men de övriga i spännet hade blivit en smula oregerliga under Spitz’ sista tid, och de blevo icke litet överraskade nu, när Buck höll dem strängt till marginalen.

Pike, som följde näst efter Buck och aldrig tog i mer än han var tvungen, blev snart upprepade gånger omristad för sin lättja, och innan dagen hade nått sitt slut drog Pike grundligare än han förut hade gjort under hela sitt liv. Och Joe — den surmulne — blev ordentligt tuktad samma kväll, någonting som aldrig hade lyckats för Spitz. Men Buck kuschade honom helt enkelt genom sin överlägsna storlek och tuktade sedan om honom, tills han upphörde att bitas och började gnälla för att bli skonad.

Den allmänna andan inom spännet undergick en plötslig förbättring. Hundarna återtogo sin förra solidaritet och travade som om arbetet hade utförts av en enda dragare. Vid Rink Rapids köptes två nya inhemska hundar, Teck och Koona, och det nit, som

68Buck utvecklade vid deras inlärande, kom François att nästan mista andan av förvåning.

»Har aldrig funnits en så’n hund som den Buck!» utbrast han. »Nej, aldrig i livet! Han är ta mig tusan värd tusen dollars! Eller vad? Håller ni inte med om det, Perrault?»

Och Perrault nickade. Han såg att han skulle kunna slå sitt rekord, det blev säkrare dag efter dag. Vägen var i förträffligt tillstånd, väl tilltrampad och hård, och det kom ingen ny snö som förorsakade besvärligheter. Och kölden var icke alltför svår. Termometern visade femtio grader under noll, och detta fortfor till resans slut. De

bägge männen åkte och sprungo turvis, och hundarna höllos i jämnt trav med sällan förekommande raster.

»Trettio-mils-floden» hade fått jämförelsevis stark is, och de behövde nu en enda dag för att färdas tillbaka samma sträcka som hade tagit tio dagar på bort-vägen. I ett sträck tillryggalades sextio mil — från nedre ändan av Lake Le Barge till White Horse Rapids. Över Marsh, Tagish och Bennett — sjuttio mil över sjöar — gick det så raskt, att den man, som var i tur att springa bakom släden, band sig fast vid den med ett rep och lät sig dragas. Och den sista kvällen av andra veckan nådde de höjden av White Pass, varefter det bar utför mot havsstranden, där ljusskenet från Skaguay och de i hamnen liggande fartygen mötte deras ögon

69De hade satt rekord med sin färd. I medeltal hade de under dessa fjorton dagar rest fyrtio mil om dagen. I tre hela dagar promenerade Perrault och Frangois med näsan i vädret fram och tillbaka på den förnämsta gatan i Skaguay och överhopades med inbjudningar att »komma och dricka ett glas». Under tiden var det duktiga spannet ständigt omgivet av en beundrande hop dagdrivare och hundamatörer. Men så hade några skurkar från Västern försökt stjäla vad de kunde komma över i staden och blivit späckade med kulor för besväret, och då vände sig det allmänna intresset åt annat håll. Så kom en officiell order. François ropade Buck till sig, kastade sina armar om hans hals och grät över honom. Och detta var det sista Buck såg av François och Perrault. De försvunno ur hans liv som så många andra hade gjort förut.

En skotte av halvras tog nu hand om Buck och hans kamrater, och i sällskap med ett dussin andra hundspann bar det åter av den besvärliga vägen upp till Dawson. Nu var det icke fråga om att springa lätt och ledigt för att slå rekord i fråga om tid, utan nu blev det att släpa på tunga bördor hela tiden. Ty det var posten de förde, budskap utifrån världen till de män som sökte efter guld där uppe i polens närhet.

Buck var icke synnerligt belåten, men han skötte

70sitt arbete väl. Han satte sin stolthet i att göra det, liksom Dave och Sol-leks gjorde, och han såg också till att kamraterna skötte sitt, antingen äregirigheten drev dem därtill eller ej. Det var ett enformigt liv, som gick med maskinmässig regelbundenhet. Den ena dagen var lik den andra. Vid viss tid varje morgon kommo kockarna ut, gjorde upp eld, lagade mat och det åts frukost. Sedan revo somliga upp lägret, medan andra selade på hundarna, och de hade väl varit på väg ungefär en timme innan det började dagas. När det blev kväll, slogs åter läger. Somliga slogo ned tältpinnarna, andra skaffade ved till elden och granris till bäddarna, buro vatten eller is åt kockarna. Så kom hundarnas utfodring. Det var för dem den bästa stunden på dagen, fastän det också hade sitt behag att efter maten ströva omkring en timme eller så med de andra hundarna. Där fanns mer än hundra och bland dem många ilskna slagskämpar, men sedan Buck hade utkämpat tre strider med de värsta, hade han också därvidlag gjort sig erkänd som herre och mästare. Så snart han reste ragg och visade tänderna gingo de ur vägen för honom.

Mest av allt tyckte han kanske om att ligga i närheten av elden med bakbenen hopdragna under sig och frambenen rakt utsträckta, huvudet upplyftat och de blinkande ögonen drömmande stirrande rakt in i lågorna. Ibland tänkte han på domaren Millers

7istora hus i den soliga dalen Sankta Clara, på den cementerade badcisternen och på den mexikanska Ysabel och den japanska Toots. Men ännu oftare kom han ihåg mannen i röda tröjan, Curlys död, den stora striden med Spitz och de goda saker han hade ätit och skulle vilja äta. Han var icke hemsjuk. Den soliga södern var endast en dimmig och avlägsen hågkomst, och sådana minnen hade ingen makt över honom. Mycket mäktigare voro då de nedärvda minnena, som gjorde att ting som han aldrig förr hade sett förefölle honom välbekanta; dessa instinkter (vilka egentligen ej voro något annat än hans förfäders minnen, som så småningom hade övergått till vanor)

— vilka levat kvar till nu och ännu längre fram i tiden levde upp på nytt hos honom.

Ibland, då han låg där hopkrupen och blickade drömmande in i elden, föreföll det honom som om lågorna tillhörde en annan eld, och att han, då han låg hopkrupen vid den elden, hade sett en annan man bredvid sig, helt olik den här kocken. Ty den marinen hade haft kortare ben och längre armar med muskler som voro seniga och knöliga, snarare än runda och svällande. Mannens hår hade varit långt och hoptovat och pannan bakåtlutande.

Han uppgav besynnerliga ljud och tycktes vara mycket rädd för mörkret, mot vilket han oavbrutet stirrade. I handen, som räckte halvvägs mellan knäet och foten, höll han en

72påk med en stor sten fastgjord i ena änden. Han var så godt som naken, hade endast en raggig och hoptovad djurhud hängande nedåt ryggen, men på hans kropp fanns mycket hår. På somliga ställen

— över bröstet och skuldrorna och på utsidan av armarna och låren — var det nästan så tjockt som en päls. Mannen stod icke upprätt, utan höll kroppen framåtlutad från höfterna och knäna böjda. Men hos denne man fanns en egendomlig smidighet, en nästan kattlik språngfärdighet och dessutom den snabba uppfattning och den vaksamhet, vilken är naturlig för den som lever i en ständig fruktan för både sedda och osedda ting.

Andra gånger kunde han se den hårige mannen sitta nedhukad och sova framför elden med huvudet nedsänkt mellan sina knän. Han höll då armbågarna stödda mot knäna och händerna sammanknäppta över huvudet, som om han ville skydda sig mot regn med sina håriga armar. Och på andra sidan om elden, långt borta i mörkret, kunde Buck se en massa eldkol lysa, två och två, alltid två och två — och han visste, att det var rovdjursögon. Och han kunde höra prasslet i busksnåren, då vilddjuren trängde sig igenom dem, och det minsta buller de gjorde i mörkret. Och där låg han nu vid Yukons strand och drömde om detta; medan han med sömniga ögon blinkade mot elden, kunde dessa bilder och ljud från en annan värld

73komma håret att resa sig på hans rygg, hans bogar och hals, och han gnällde lågt och dämpat eller morrade sakta, och då ropade kocken till honom: »Hej,Buck, min gosse — vakna!» Och då försvann hela den drömda världen och den verkliga stod i stället för hans ögon, och han reste sig och gäspade och sträckte sig som om han hade sovit.

Det var en strävsam färd att släpa på posten, och det hårda arbetet tog på de dragandes krafter. De voro utmagrade och i dålig kondition, då de ankommo till Dawson, och de borde minst ha haft åtta eller tio dagars vila. Men redan inom två dagar voro de på återtåg nedåt Yukon från Barrackerna, släpande på hela packor av brev som skulle ut i världen. Hundarna voro uttröttade, pådrivarna grälade, och till råga på eländet snöade det varje dag. Det betydde att vägen blev mjukare, medarna gingo trögare och det blev tyngre att dra. Men pådrivarna voro rättsinnade och gjorde vad de kunde för sina dragare.

Då man stannade för natten, gick hundarnas skötsel framför allt annat. De fingo sin mat innan pådrivarno åto, och ingen av männen gick till sin sovplats, innan han hade sett om sina hundars fötter. Men ändå voro djurens krafter i ständigt avtagande. Sedan vinterns början hade de gått adertonhundra mil, hela tiden släpande på lastade slädar — och vandringar på adertonhundra mil sätta nog sitt märke

74på den segaste och härdigaste. Buck stod emellertid ut med det. Han höll fortfarande sina kamrater till ordentligt arbete och disciplin, ehuru även han var mycket trött. Billee gnällde och jämrade sig i sömnen varenda natt. Joe var surare än någonsin och Sol-leks tålde ej att man nalkades honom, varken på blindsidan eller den andra.

Men Dave led ändå mest av alla. Det var någonting galet med honom. Han blev tjurig och retlig, och så snart det slogs läger grävde han genast sitt näste och kröp ned däri. Pådrivaren måste bära dit hans föda. Då han väl hade kommit ur selen och lagt sig, kunde ingen få honom på fötter igen förrän påselningen skulle ske på morgonen. Ibland under vägen, då släden stannade med en plötslig knyck, eller vid ansträngningen att åter få den i gång, kunde Dave skrika högt av smärta. Pådrivaren undersökte honom noga, men han kunde icke upptäcka något fel. Alla pådrivarna intresserade sig för Daves tillstånd. De talade om det under måltiderna och medan de rökte sina sista pipor före sovdags, och en dag höllo de en ordentlig konsultation. Dave hämtades från sitt näste fram till elden, och de tryckte på honom och kramade honom tills han skrek många gånger om. Det var någonting galet med honom invärtes, men de kunde icke finna att något ben var brutet. Omöjligt att komma underfund med vad det var som fattades honom.

75När tåget kom till Cassiar Bar, var Dave så svag, att han oupphörligt stapplade och föll. Föraren gjorde halt och tog honom ur spännet, varefter han spände den närmaste hunden — Sol-leks — för släden, i avsikt att låta

Dave få vila genom att springa i frihet bakom släden. Men sjuk som han var, blev Dave endast förargad över att han försattes ur tjänstgöring, han morrade och glävste, medan remmarna spändes upp, och gnällde alldeles förtvivlat, när han såg Sol-leks intaga den plats som han själv så länge hade innehaft. Ty han hade en ivrig arbetares hela äregirighet, och ehuru han själv var dödssjuk, kunde han icke uthärda att någon annan skulle sköta hans plats.

Då tåget åter sattes i gång, plumsade Dave bredvid i den mjuka snön på sidan om den tilltrampade vägen och anföll oupphörligt Sol-leks med sina skarpa tänder. Han rusade på honom och försökte kasta omkull honom åt andra sidan i snön, på samma gång som han strävade att komma innanför draglinorna mellan honom och släden. Och hela tiden gnällde och gnisslade och skrek han av sorg och smärta. Skotten försökte driva bort honom med piskan, men Dave frågade ej det minsta efter slagen, och föraren hade ej hjärta att slå hårdare. Dave satte sig alldeles bestämt emot att springa lugnt bakom släden, där det var lätt att gå, och han fortfor att plumsa bredvid

76i den djupa snön, där varje hopp var besvärligt. Slutligen blev han alldeles förbi, föll och låg stilla där han fallit, ömkligt tjutande under det att den långa raden av slädar knogade vägen framåt.

Med sista återstoden av sina krafter lyckades han emellertid komma upp igen och följa efter tills tåget gjorde halt ännu en gång. Då plumsade han förbi de andra slädarna och fram till sin egen, där han ställde sig bredvid Sol-leks. Pådrivaren hade gått därifrån på en stund för att få sin pipa tänd hos en kamrat. Men så kom han tillbaka och drev på sina hundar. De svängde av utåt vägen tydligen utan någon iver, vände misslynta på huvudet och stannade förvånade. Även pådrivaren var förvånad, ty släden hade ej rört sig ur fläcken. Han ropade på sina kamrater för att de skulle få se vad som händt. Dave hade bitit av Sol-leks bägge draglinor och stod nu framför släden på sin vanliga plats.

Hans ögon tiggde och bådo att han skulle få stanna där han var. Föraren var villrådig. Hans kamrater talade om, att de flera gånger hade hört talas om hundar som dött av sorg för att man tagit dem från deras arbete, ehuru det just var detta arbete som gjort dem dödssjuka. Och de drogo fram exempel på hundar som de själva hade känt till — för gamla eller ofärdiga stackare — som hade dött av bedrövelse, då man tog dem ur selen. De ansågo därför att det vore en

77ren barmhärtighet att låta Dave dö förnöjd och glad på sin post, då han ju i alla fall skulle dö. Och så spändes han åter för släden och högg i och drog som förut, ehuru han mer än en gång uppgav ofrivilliga skrik, när den invärtes skadan vållade honom plågor. Flera gånger föll han och släpade med i sina linor, och en gång körde släden på honom, så att hans ena bakben blev skadat och han sedan endast kunde linka framåt.

Men han höll i alla fall ut ända till nästa lägerplats, där hans förare lät honom lägga sig framför elden. På morgonen var han för sjuk att kunna gå vidare. Då hundarna skulle selas på, försökte Dave kravla sig fram till sin förare. Med konvulsiviska ansträngningar reste han sig upp, men stapplade och föll. Då kröp han långsamt fram till den plats, där seltygen spändes på hans kamrater. Han förde frambenen framåt och drog sedan kroppen efter med ett slags skuttande rörelser, varefter han åter flyttade sina framben några tum framåt. Men hans krafter sveko till slut, och det sista hans kamrater sågo av honom var att han låg flämtande i snön och blickade längtande efter dem. De hörde hans sorgsna tjut ända tills de försvunno ur sikte bakom en rad av furor.

Där gjordes halt. Det skottska halvblodet gick långsamt tillbaka till lägerplatsen, som de nyss hade lämnat. De kvarvarande förarna upphörde med sitt

78prat. Så ljöd ett revolverskott. Föraren kom skyndsamt tillbaka. Piskorna smällde, klockorna klingade muntert, slädarna satte sig i skakande rörelse. Men Buck visste — och det visste för övrigt alla hundarna — vad som nyss hade skett bakom raden av furor.

V.

VÄGENS MÖDOR.

Trettio dagar efter den, då posten avgick från Dawson, ankom den till Skaguay, ditforslad av Buck och hans kamrater. De voro allesammans i ett jämmerligt tillstånd, utslitna och kraftlösa. Bucks hundrafyrtio skålpund hade gått ned till hundrafemton. Och hans kamrater hade jämförelsevis magrat ännu mer, ehuru de allesammans från början haft lättare kroppar. Hycklaren Pike, som under sitt bedrägliga liv ofta hade med framgång låtsat sig ha ondt i ett ben, linkade nu på allvar. Sol-leks var också halt, och Dub hade skadat sig i ena bogen.

Allesammans hade fått sina fötter förskräckligt illa tilltygade. Det var som om de hade förlorat all spänstighet. Fötterna sattes tungt, nästan motvilligt i marken, och detta gjorde dagsresorna dubbelt tröttsamma. Det var intet annat fel med dem, än att djuren voro dödströtta. Men det var icke den dödströtthet som kommer av en kortvarig och häftig

80ansträngning och som det endast behövs några timmars vila för att övervinna — det var den dödströtthet som härrör från ett långsamt och ihärdigt nötande på krafterna under flera månaders strängt arbete. De hade icke längre någon förmåga att resa sig på nytt, inga krafter i reserv. Alltsammans hade blivit förbrukat, vartenda grand. Varje muskel, varje fiber, varje cell var trött, dödstrött. Och det var helt naturligt. På mindre än fem månader hade de gått tvåtusen femhundra mil, och under de sista adertonhundra hade de endast fått fem dagars vila. När posten anlände till Skaguay, voro hundarna nästan uppgivna. De förmådde knappt hålla linorna spända, och i utförsbackarna var det nätt och jämnt att de kunde hålla sig ur vägen för släden.

»Seså, raska på nu, ni stackars trötta kräk med edra sårade fötter», ropade pådrivaren uppmuntrande, medan det bar av utför stora gatan i Skaguay. »Det är slut nu, ser ni. Och nu ska' vi vila oss riktigt länge. Eller vad? Jo visst. Ta oss en väldigt lång vila.»

Förarna längtade själva efter detsamma.

De hade färdats tolvhundra mil med två dagars rast, och enligt alla förnuftets och rättvisans regler hade de gjort sig förtjänta av en tids ledighet. Men det var en sådan massa män, som hade rusat i väg till Klondyke, och det fanns ett så stort antal fästmör,

81

Skriet från vildmarken. 6.hustrur och släktingar som icke hade begivit sig dit, att posten till och fråu dessa otillgängliga trakter växte till ett oerhördt omfång. Och så var där också officiella order, som skulle fortskaffas. Nya spann av Hudson-Bay-hundar skulle sättas i stället för dem, som voro odugliga att vända om. Dessa värdelösa skulle man naturligtvis göra sig av med, och då hundar ju räknas för ingenting i jämförelse med pengar, skulle de säljas.

Tre dagar gingo, och under denna tid kände Buck och hans kamrater först riktigt, hur trötta och kraftlösa de voro. På morgonen den fjärde dagen kommo två män från Förenta staterna och köpte dem med seltyg och allt för en spottstyver. De bägge männen kallade varandra »Hal» och »Charles». Den sistnämnde var en medelålders, ljushyad man med matta, vattniga ögon och djärvt uppvridna mustascher, som utgjorde ett slags dementi för den slappt hängande munnen. Hal var en yngling om nitton eller tjugu år. Han bar en stor revolver och en väldig jaktkniv instuckna i ett bälte kring livet, som var alldeles proppfullt av laddade patroner. Detta bälte var det mest i ögonen fallande hos honom. Det var ett tydligt bevis på hans gröna ungdom — hans absolut oomtvistliga ungdom. Bägge dessa män voro tydligen ur sitt esse, och varför sådana som de skulle äventyra . att ge sig av till Norden, hör till de mystiska frågor, på vilka man aldrig kan få något svar.

82Buck hörde köpslåendet, såg pengar lämnas till styrelsens ombud och visste i och med detsamma, att nu skulle det skottska halvblodet och de övriga pådrivarna vid postbefordringen försvinna ur hans liv, på samma sätt som Perrault och Frangois och de andra före dem. Då Buck och hans kamrater kommo till de nye ägarnas läger, såg han genast att allting där var på hafs. Tältet var illa uppsatt, där stodo odiskade fat och koppar, och allt var i oordning. Där såg han också en kvinna, »Mercedes* kallades hon av de bägge männen. Hon var gift med Charles och syster till Hal — det hela således ett litet nätt familjesällskap.

Buck såg uppmärksamt på, då de började ta ned tältet och lasta släden. De gjorde en hel hop ansträngningar, men utan någon beräkning eller ordning. Tältet rullades ihop till en slarvig packe, tre gånger så stor som den skulle ha varit. Tennfaten och kopparna packades ned odiskade. Mercedes sprang oupphörligt i vägen för de andra under en oavbruten ström av rättelser och råd. När de hade lagt en säck med kläder framme i släden, påstod hon att den måste ha sin plats bakom. Och när de så hade flyttat säcken dit och lagt ett par andra packor över den, upptäckte hon en hel del glömda saker, som omöjligt kunde läggas annorstädes än just i den säcken, och så måste de packa ur igen.

83Tre karlar från ett angränsande tält kommo ut och sågo på, grinande och blinkande åt varandra.

»Ni har då en riktigt grundlig packning med er», sade en av dem, »och inte för det angår mig vad ni gör, men inte skulle jag ta det där tältet med mig, om jag vore som ni.»

»Orimligt! Alldeles orimligt!» utbrast Mercedes och slog ihop händerna med näpen surmulenhet. »Hur i all världen skulle jag bära mig åt utan tält?»

»Vi ha vår, och det blir ingen köld mer i år», svarade karlen.

Hon skakade på huvudet med bestämd uppsyn, och Charles och Hal staplade upp de sista packorna på det ofantliga lasset.

»Tänk om det ramlar», sade en av åskådarna.

»Varför skulle det göra det?» frågade Charles kort.

»Å, det går nog så bra, det går nog så bra», skyndade den andre att säga i ödmjuk ton. »Jag undrade bara, det var alltsammans. För jag tyckte att det såg ut att vara lite tungt i toppen.»

Charles vände honom ryggen och drog till surrtågen så godt han kunde, vilket likväl icke var på långt när tillräckligt.

»Och naturligtvis kan hundarna streta i väg hela dagen med den där konkarongen efter sig», sade den av männen som först hade talat.

»Naturligtvis», förklarade Hal med iskall hövlighet,

84i det han tog styrstången i ena handen och svängde piskan med den andra. »Hej!» skrek han. »Hej! — sätt i gång där!»

Hundarna satte bringan mot bröstbanden, stretade och arbetade av alla krafter i några sekunder, men så gåvo de tappt. Det var en omöjlighet för dem att få släden ur fläcken.

»Lata kreatur — jag skall minsann lära er! » skrek Hal och beredde sig att traktera dem med piskan.

Men nu lade Mercedes sig emellan och ropade: »Å, Hal, Hal, du får inte!» Och hon grep tag i piskan och vred den ur hans hand. »Stackars, stackars djur! Och nu får du lov att ge mig ett löfte att inte vara stygg mot dem under hela resan, för annars går jag inte ett enda steg till.»

»Jo, du förstår dig allt på hundar, du», svarade brodern hånfullt, »och jag skall be att du lämnar mig i fred. Hundarna ä’ lata, säger jag dig, och man är tvungen att piska dem för att få dem att göra något. Det är deras natur. Fråga vem som helst. Fråga de där karlarna.?

Mercedes kastade en bönfallande blick på de tre åskådarna. I hennes vackra ansikte lästes ett djupt medlidande för andras smärta.

»De ä’ slaka som vatten om, ni vill veta», svarade en av karlarna. »Komplett utslitna, det är vad de ä’. De behöva vila.»

85»Å, i helvete heller!» ljöd det från Hal’s skägglösa läppar. Och vid broderns svordom utbrast Mercedes i ett sorgset och smärtsamt »Å!»

Men hon höll på släkten och nu skyndade hon att ta sin bror i försvar. »Bry dig inte om vad den där karlen säger», sade hon spetsigt. »Du kör våra egna hundar, och du gör naturligtvis med dem vad du anser bäst. »

Han gav hundarna nya piskrapp. De kastade sig med hela sin tyngd mot bröstbanden, tryckte fötterna djupt ned i den packade snön, sänkte kroppen och togo i av alla krafter. Men släden stod så orörlig, som om den vore fastnitad. Efter två fåfänga försök upphörde de flämtande med sina bemödanden. Piskan ven ursinnigt över dem, och nu blandade Mercedes sig åter i saken. Hon kastade sig på knä framför Buck med tårar i ögonen och lade sina armar om hans hals.

»Ni stackars, stackars djur!» utropade hon medlidsamt, »varför kan ni inte ta i riktigt hårdt? Då skulle ni slippa stryk.» Buck tyckte inte om henne, men han kände sig för eländig att orka göra motstånd, och han tog hennes inblandning som en del av dagens obehag.

En av åskådarna, som förut hade bitit ihop tänderna för att kväva onda ord, öppnade nu sin mun och sade:

»Inte för att jag bryr mig ett dugg om vad det blir av er, men för hundarnas skull vill jag säga er,

86att ni kan ge dem en god hjälp genom att bryta loss släden. Medarna ha frusit fast. Kasta er med hela er tyngd mot styrstången, först åt höger och se’n åt vänster, så får ni medarna loss.»

Och nu gjordes ett tredje försök, sedan Hal hade följt rådet och fått de fastfrusna medarna lösryckta. Det överlastade och otympliga fordonet sattes i gång, Buck och hans kamrater gjorde ursinniga ansträngningar, medan piskslag regnade över dem. Hundra yards längre fram krökte vägen och sänkte sig brant nedåt stora vägen. Det skulle ha behövts en erfaren man för att hålla den högt och tungt lastade släden uppe i denna backe, och Hal var icke den rätte att göra det. Då de svängde om kröken stjälpte släden och hälften av packningen föll ur mellan de illa åtdragna surrtågen. Hundarna stannade icke. Den lättade släden släpade på sidan efter dem. De voro förargade över den dåliga behandlingen och den orättvist tunga lasten. Buck var alldeles ursinnig. Han satte av i fullt språng och de andra följde efter. Hal skrek: »Still! Still!» men det hörde de icke på. Han måste storspringa för att hinna med och drogs snart omkull. Den stjälpta släden gnisslade framför honom och hundarna rusade uppåt gatan till stor munterhet för invånarna i Skaguay, vilka hjälpte till att samla upp återstoden av packningen, som slängdes omkring på deras storgata.

87Barmhärtiga människor togo fatt hundarna och samlade ihop de skingrade förnödenheterna. Och de gåvo också goda råd. Hälften så stor packning och dubbelt så många hundar voro lagom, om de resande skulle kunna komma fram till Dawson, sades det. Hal och hans syster och svåger lyssnade motvilligt, men började slutligen se igenom packningen. Och nu kom där i dagen hela massor av konserver som väckte åskådarnas munterhet, ty på en sådan tur får man minsann ej ha en tanke på konserver, »Och här finns filtar för ett helt hotells, utbrast en av karlarna, som skrattande hjälpte till. Halva antalet är redan för mycket — gör er av med dem. Och lämna kvar tältet också och alla koppar och fat — vem tror ni ska’ diska dem åt er därborta? Herre Gud, ni ha visst trott att ni skulle få resa i salongsvagn på järnväg.»

Och nu följde en obeveklig utgallring av allt överflödigt. Mercedes brast i gråt, när hennes klädsäckar kastades ut och den ena saken efter den andra följde efter dem. Hon grät över alltsammans i allmänhet och över varje särskild sak i synnerhet. Hon knäppte ihop sina händer omkring knäna och vaggade fram och tillbaka i den mest hjärtslitande förtvivlan. Men nu skulle hon inte gå en enda tum längre — nej, inte för ett dussin Charlesar. Hon vädjade till allt och alla, om hon icke gjorde rätt, men till slut torkade

88hon sina ögon och började kasta ut allt möjligt, till och med saker som voro absolut nödvändiga. Och när hon på detta sätt hade gått igenom sin egen utrustning, tog hon med samma nit hand om sina följeslagares och for fram som en virvelvind.

Efter denna utgallring var packningen reducerad till hälften, men den hade i alla fall ett försvarligt omfång. På kvällen följdes Charles och Hal åt och köpte sex stycken importerade hundar. Det ursprungliga spännet bestod av sex draghundar och hade under rekordfärden ökats med Teck och Koona, som köptes vid Rink Rapids — tillsammans med de sex nyköpta voro hundarna således nu fjorton till antalet. Men nykomlingarna dugde icke till

mycket, fastän de hade tränats efter sin ankomst. Tre av dem voro korthåriga pointers, den fjärde var Newfoundländare och de bägge andra bastarder av obestämd ras. De tycktes icke ha begrepp om någonting, dessa nykomlingar. Buck och hans kamrater betraktade dem med ovilja, och ehuru han mycket fort lärde dem att veta sin plats och vad de icke skulle göra, kunde han omöjligt lära dem vad de skulle göra. De gingo icke ens villigt i selen. Med undantag av de bägge bastarderna voro de allesammans förvirrade och modfällda genom den besynnerliga vilda omgivningen, dit de hade förflyttats, och genom den dåliga behandling de hade rönt. Och de bägge bastarderna tycktes varautan en skymt av läraktighet, på dem bet endast stryk.

Med dessa hopplöst bortkomna nykomlingar och det gamla spännet utslitet efter en nästan oavbruten vandring på tvåtusen femhundra mil voro utsikterna för färden allt annat än ljusa. De bägge svågrarna voro emellertid vid synnerligen muntert humör. Och stolta voro de också. Ty de gjorde då sin sak stiligt, som reste med fjorton hundar! De hade sett andra slädar bege sig av över passet till Dawson eller komma tillbaka från Dawson, men aldrig hade de sett någon av dem ha så många som fjorton hundar. Nu ligger det visserligen i en arktisk resas natur att man icke bör låta fjorton hundar dra en släde, och det är att en släde icke kan rymma föda åt fjorton hundar. Men det visste icke Charles och Hal. De hade beräknat alltsammans på förhand med tillhjälp av en blyertspenna och papper — så och så mycket skulle gå åt för en hund — så och så många hundar — så och så många dagar — vilket skulle bevisas. Mercedes såg på över deras axlar och nickade förnumstigt. Det var ju så enkelt alltsammans.

Sent morgonen därpå gick Buck uppför gatan i spetsen för det långa spännet. Det fanns intet liv i det hela — varken fart eller ruter hos honom eller hans kamrater. De började sin färd alldeles dödströtta. Fyra gånger hade han gått den långa vägen

90mellan kuststaden och Dawson, och vetskapen om att han nu åter hade denna väg framför sig — så trött och utsläpad som han var — gjorde honom bitter till sinnes. Han gjorde icke sitt arbete med god vilja, och på samma sätt var det med de övriga hundarna Nykomlingarna voro skygga och rädda, och det gamla spännet hade intet förtroende för sina ägare.

Buck hade en obestämd förnimmelse av att de icke kunde lita på dessa bägge män och denna kvinna. De visste ju egentligen icke hur någonting skulle göras, och medan tiden led blev det tydligt, att de icke heller kunde lära sig det. De voro slappa och försumliga i allting, utan både ordning och disciplin. De behövde halva natten för att få ett slarvigt läger till stånd, och halva förmiddagen gick åt för att riva upp lägret igen och lasta på släden, ehuru detta skedde så oordentligt att de under hela den övriga dagen voro upptagna av att stoppa om och lägga om bagaget. Somliga dagar hunno de ej mer än tio mil. Andra dagar kommo de ej ur fläcken. Och ingen enda dag lyckades de tillryggalägga mer än hälften av den sträcka, som brukar antagas såsom grund för beräkningen av förrådet för hundarnas utfodring.

Det var således oundvikligt att de skulle bli utan föda åt sina dragare. Men de påskyndade det också genom för riklig utfodring, varigenom svältfodringen måste komma fortare. Nykomlingarna, vilkas mat-

9ismältning icke genom kronisk hungersnöd hade tränats att dra mesta möjliga nytta av litet, hade en glupsk aptit. Och när så Hal såg att de uttröttade stamhundarna drogo dåligt, kom han till den slutsatsen att den bestämda portionen var för knapp. Han gav dem nu dubbelt så mycket. Och till råga på allt

— när Mercedes oaktat sina tårar och böner ej kunde förmå honom att ge dem ännu mer, stal hon ur fisksäckarna och gav dem i smyg. Men det var icke mat, som Buck och hans kamrater behövde, utan vila. Ehuru de färdades så långsamt, var den tunga lasten prövosam, och det tog hårdt på deras krafter att släpa på den.

Och så kom svältfodringen. En dag gjorde Hal den upptäckten att hälften av hundfödan var åtgången, fastän de endast hade fjärdedelen av vägen bakom sig, samt att man varken för böner eller pengar skulle kunna få någon tillökning i sitt förråd. Och nu minskades hundarnas portioner under den sedvanliga, varjämte han försökte göra dagsresorna längre. Hans syster och svåger understödde dessa bemödanden, men de motarbetades av den tunga packningen och sin egen oduglighet. Det var en enkel sak att ge hundarna mindre föda; men det var en

omöjlighet att förmå dem att gå raskare, då deras egen oförmåga att bli fortare färdiga till avresa om mornarna hindrade dem från att låta dagsresorna räcka i flera timmar

92än förut. Det var icke nog med. att de icke förstodo sig på att sköta hundar, de kunde lika litet sköta sig själva.

Dub blev det första offret. En stackars tafatt tjuv som han var — alltid råkade han fast och blev straffad — hade han likväl varit en trogen arbetare. Hans vrickade bogblad, som aldrig hade blivit omskött och aldrig fått vila, blev allt värre och värre, och slutligen sköt Hal ned honom med sin stora revolver. Det är en sägen i dessa trakter, att en importerad hund svälter ihjäl på den föda. som är lagom åt en av de infödda, och de sex nykomlingarna kunde ju således icke annat än dö, då de ej fingo mer än halv ranson. Newfoundländaren strök först med, därefter de tre korthåriga pointers. Bastarderna hängde mera envist fast vid livet, men måste också släppa taget till sist.

Vid den tiden hade all sydlänningens blidhet och älskvärdhet fallit av de tre resenärerna. Berövad det romantiska skimmer, vari de på avstånd hade sett den nordliga färden, var resan nu för dem en alltför hård och prövosam verklighet. Mercedes upphörde att gråta över hundarna, emedan hon numera var ständigt upptagen av att gråta över sig själv och gräla med sin man och sin bror. Att gräla var någonting som de aldrig tröttnade på. Deras retlighet framkallades av deras ömkliga belägenhet, växte med

93den och antog slutligen kolossala dimensioner. Det underbara tålamod, man ofta ser hos människor som arbeta hårdt och lida mycket och ändå förbli vänliga i sätt och ord, fanns icke hos dessa män och denna kvinna. De hade ingen aning om ett sådant tålamod. De voro nästan styvnade och i nöd; deras muskler värkte, deras benbyggnad värkte och det värkte i deras hjärtan. Och därför blev deras tal skarpt, och hårda ord var det första som gick över deras läppar på mornarna, såväl som det sista, innan de somnade på kvällarna.

Charles och Hal tvistade så snart Mercedes gav dem tillfälle därtill. Var och en av dem hyllade den föreställningen att han utförde mera arbete än vad som egentligen borde komma på hans lott, och ingendera underlät att vid varje tillfälle framhålla denna övertygelse. Ibland höll Mercedes med sin man och ibland med sin bror. Resultatet blev ett häftigt och ihållande familjegräl. Det kunde börja med en dispyt om vem som skulle klyva några stickor att lägga på elden — en dispyt, som endast rörde Charles och Hal

— men inom kort rörde den sig kring de andra medlemmarna av släkten, fäder, mödrar, onklar, kusiner, människor som voro tusentals mil därifrån, en del till och med döda. Att Hals åsikter i fråga om konst och litteratur eller det slags societetsdramer, hans morbror skrev, kunde ha någonting att göra med klyv-

94ningen av bränslet, är icke godt att förstå, men det kunde lika väl hända att grälet gick i den riktningen som att det störtade sig över Charles’ politiska åsikter. Och att hans systers skvalleraktiga tunga kunde stå i något slags förbindelse med uppgörandet av en eld vid Yukon var väl icke begripligt för någon annan än Mercedes, men hon lättade sitt hjärta med att uttala massor av åsikter om denna sak och drog på samma gång tillfälligtvis fram åtskilliga andra obehagliga karaktärsdrag som voro egendomliga för hennes mans släkt. Och emellertid blev där ingen eld uppgjord, lägret var knappast halvfärdigt och hundarna hade ej fått mat.

Mercedes ansåg sig tack vare sitt kön ha en särskild orsak till klagan. Hon var vacker och hon var kvinna, och hon hade blivit ridderligt bemött i alla sina dagar. Men det sätt varpå hennes man och hennes bror nu behandlade henne var långt ifrån chevalereskt. Det var hennes vana att vara hjälplös. De visade sig missnöjda över det. Men då de bestredo vad hon ansåg för sitt köns viktigaste prerogativ, började hon göra deras liv outhärdligt. Hon hade icke längre något undseende för hundarna, och då hon nu var trött och ömfotad, envisades hon att åka i släden. Hon var vacker och hon var kvinna, men hon vägde mer än hundratjugo skålpund — en dryg råge på den börda, som släpades framåt av svaga och sväl-

95tande djur. Hon åkte likväl i flera dagar, tills hundarna stupade och släden stannade. Charles och Hal tiggde och bådo att hon skulle stiga ur och gå, de kelade med henne och bönföllo — och under tiden satt hon och grät och besvärade himlen med berättelser om deras obarmhärtighet.

En gång lyfte de henne ur släden med våld. Men det gjorde de aldrig om. Först linkade hon som ett bortskämdt barn, och sedan slog hon sig ned på vägen. Hennes följeslagare satte tåget i gång, men hon rörde icke ett finger

för att resa sig. Sedan de hade fortsatt tre mil, lastade de ur släden och vände om till henne. Och så måste de med våld sätta henne i släden igen.

övermåttet av deras egna besvärligheter gjorde dem likgiltiga för hundarnas lidanden. Hal hade en åsikt som han brukade tillämpa på andra, och det var att »man måste härdas». I början hade han predikat denna lära för sin syster och svåger, och då han misslyckades i att få dem att uppfatta den, trumfade han in den hos hundarna med sin käpp. Vid Five Fingers tog hundfödan slut, och en tandlös gammal indiankvinna erbjöd sig att sälja några skålpund frusen hästhud åt dem för den stora revolvern som höll jaktkniven sällskap vid Hals sida. Det var ett torvtigt surrogat för föda, denna hud, som för sex månader sedan hade dragits av en boskapsdrivares ihjälsvultna hästar. I sitt- frusna tillstånd liknade den mest rem-

96sor av galvaniserat järn, och sedan hundarna hade fått dem i sina magar, tinade de upp till tunna och näringslösa läderremmar jämte en massa kort hår, som verkade irriterande och aldrig kunde smältas.

Under allt detta stapplade Buck framåt i spetsen för de andra som i en elak dröm. Han drog så länge han kunde; och när han icke förmådde längre, föll han omkull och låg stilla, tills piskslängar eller käppslag tvingade honom upp på fötter igen. All styvhet och glans hade försvunnit från hans vackra, yviga päls. Håren hängde slaka eller också hoptovade av torkat blod, där Hals käpp hade träffat honom. Hans muskler hade krympt ihop till knöliga senor och köttlagret hade försvunnit, så att vartenda ben i hans kropp tydligt avtecknades under den löst hängande huden, som låg i skrynkor och tomma veck. Det var verkligen hjärtskärande; men Bucks mod var det enda som ej kunde krossas. Det hade mannen i röda tröjan fått erfara.

Och som det förhöll sig med Buck, så var det också med hans kamrater. De voro ingenting annat än vandrande skelett. Och nu voro de inalles sju. I sitt elände hade de blivit känslolösa för både piskrapp och påkslag. Smärtan efter slagen föreföll dem som något dämpat och avlägset. De levde knappt ett halvt eller ens ett fjärdedels liv. De voro helt enkelt sju stycken läderpåsar med benstomme inuti,

97

Skriet från vildmarken. 7.vari en livsgnista svagt flämtade. Så snart det gjordes halt, föllo de omkull som döda, och den svaga livsgnistan mattades och tycktes vara nära att slockna. Och när så käppen eller piskan träffade dem, fladdrade gnistan svagt upp igen, och de reste sig mödosamt och stapplade åter framåt.

Så kom en dag då den godlynte Billee föll och icke kunde resa sig mer. Hal hade sålt sin revolver, och han tog en yxa och slog Billee i huvudet med den, där hunden låg mellan draglinorna. Sedan skar han av remmarna, så att kadavret löstes ur seltyget, varefter han släpade det åt sidan av vägen. Buck såg det, och hans kamrater sågo det, och de visste att detsamma skulle hända dem inom kort. Dagen därpå stupade Koona, och nu återstodo endast fem — Joe, för utsliten att kunna vara ondsint längre; Pike en linkande krympling med endast halvt medvetande, vilket icke var tillräckligt för att han skulle kunna hyckla eller skolka numera; den enögde Sol-leks, ännu trogen på sin post och sörjande över att han hade så föga kraft att ta i; Teck, som icke hade varit ute så mycket som de andra under vintern och nu var mera medtagen än någon, därför att han ej var så härdad; och slutligen Buck som fortfarande gick i spetsen för tåget, men icke längre frågade efter någon disciplin eller försökte inpränta den hos sina kamrater

— halva tiden så godt som blind av svaghet och fin-

98nande vägen nästan på måfå och tack vare den svaga känseln i sina fötter.

Det var ett vackert vårväder, men varken hundarna eller deras ägare lade märke därtill. För varje dag gick solen tidigare upp och senare ned. Det dagades redan klockan tre på mornarna och skymningen räckte till nio på kvällarna. Och hela de långa dagarna voro ett enda flammande solsken. Den spöklika vintertystnaden hade givit vika för vårsorlet av vaknande liv. Och detta sorl steg från en jord som skälvde av livsglädje. Den kom från ting som levde upp och rörde sig på nytt — ting som hade varit som döda och legat orörliga under långa månaders frost. Saven steg i furorna. Sälg och asp sköto knoppar. Buskar och rankor höljdes av en ny grönskande skrud. Syrsorna sjöngo om nätterna, och om dagarna kravlade sig alla slags krypande och krälande smådjur fram i

solen. Rapphöns och hackspettar kurrade och pickade i skogen. Ekorrar klapprade, fåglar kvittrade, och högt uppe i luften sköto vildfåglar fram i kilformiga skaror på väg till norden från sydliga länder.

Från varje höjdsluttning hördes ett sorl av rinnande vatten, bruset från undangömda källor. Allting tinade upp, svällde och rörde sig Yukon strävade att

bryta isen som höll den fången Floden frätte underifrån och solen tärde ovanifrån. Där uppstod lufthål och rämnor, som vidgades, då tunna isflak sjönko

99ned i floden. Och midt i allt detta knoppande, svällande och sorlande, nyvaknande liv, under en flammande sol och omgivna av smekande vårvindar färdades de bägge männen, kvinnan och draghundarna likt dödsvandrare.

Under det hundarna oupphörligt stapplade och föllo, Mercedes åkte och grät, Hal svor och Charles' ögon längtansfullt vattnades, anlände de slutligen till John Thorntons läger vid mynningen av White River. Då tåget stannade, föllo hundarna genast som döda till marken. Mercedes torkade bort sina tårar och såg på John Thornton. Charles satte sig på en timmerstock för att vila, men han satte sig långsamt och med mycken möda, ty han var alldeles styv i sina leder. Hal sade icke ett ord. John Thornton höll på att tälja de sista tagen på ett yxskaft, som han hade gjort av ett stycke björkträ. Han täljde och lyssnade, gav enstaviga svar och kortfattade råd, då sådana begärdes. Men han kände sitt folk, och han gav sina råd med den fulla övertygelsen att de ej skulle bli följda.

»De ha sagt oss långt före detta att vägen börjar bli osäker och att vi gjorde bäst i att gå i kvarter», sade Hal till svar på Thorntons varning att icke vidare äventyra färden på den osäkra isen. »De ha sagt oss att vi aldrig skulle komma fram till White River, och här ä' vi nu i alla fall.» Den sista frasen uttalades med hånfull och triumferande ton.

100»De gjorde rätt i att varna er», sade John Thornton. »Vägen kan bli oframkomlig när som helst. Man skall vara en dåre och ha en dåres blinda tur för att ett sådant vågspel skall lyckas. Jag säger er rent ut, att jag inte skulle ha velat riskera mitt liv på den isen för allt guld som finns i Alaska.

»Därför att ni inte är en dåre, kan jag tro», sade Hal. »Men det gör detsamma, vi fortsätta till Dawson». Han lindade upp sin piska. »Seså, — upp där, Buck! Hej! Upp med er! Hej!»

Thornton fortfor att tälja. Han visste att det var fåfängt att ställa sig emellan en dåre och hans fixa idé — och två eller tre galningar mer eller mindre skulle icke på något sätt störa världens gång.

Men hundarna stego icke upp på befallning. De hade för länge sedan kommit till den punkten, att de icke lydde utan stryk. Och nu började piskan sitt obarmhärtiga värv. John Thornton knep ihop sina läppar. Sol-leks var den förste som kravlade sig upp. Teck följde exemplet. Sedan kom Joe, ehuru han gnällde av smärta. Pike gjorde pinsamma ansträngningar. Två gånger föll han tillbaka sedan han hade rest sig till hälften, men den tredje gången lyckades det honom att komma upp. Buck gjorde intet försök alls. Han låg helt lugnt kvar där han hade fallit. Piskan träffade honom gång på gång, men han varken jämrade eller rörde sig. Flera gånger

101såg det ut som om Thornton ville säga något, men så hejdade han sig. En fuktig dimma lade sig över hans ögon, och när piskan fortfor att vina, steg han upp och började obeslutsamt gå av och an.

Det var första gången som Buck hade underlåtit att lyda, och redan detta var ett tillräckligt skäl för Hal att bli ursinnig. Han kastade ifrån sig piskan och tog till käppen. Men Buck rörde sig icke, trots de tunga slag som regnade över honom. I likhet med sina kamrater var han knappast i stånd att resa sig, men skillnaden var att han hade beslutat sig för att icke göra det. Han hade en obestämd aning om hotande ofärd. Han hade känt den ganska starkt redan då han kom till flodstranden, och han hade sedan icke blivit den kvitt. Med varje steg han under hela denna dag hade tagit på den tunna och porösa isen, tyckte han sig vädra olyckan på allt närmare håll, och där ute på isen framför dem, dit hans husbonde ville driva honom, låg ofärden bestämt på lur. Han rörde sig icke ur fläcken. Så mycket hade han lidit och så långt hade det gått med honom, att slagen icke längre kändes så svåra. Och medan Hal fortfor att slå och slå, började den matta livslågan hos Buck att flämta för att slockna. Det var

nästan slut med honom. Han kände sig så märkvärdigt förslöad. Det var som om han från ett långt avstånd märkt att han blev slagen. Han kände icke längre någon smärta. Han kände

102egentligen ingenting alls, ehuru han helt svagt förnam ett buller för varje gång påken träffade hans kropp. Men kroppen var visst inte längre hans, den tycktes vara så långt borta . . .

Plötsligt, utan föregående varning, men med ett oartikulerat skri, som mera liknade ett djurs rytande, rusade Jonh Thornton på mannen som skötte käppen. Hal slungades till marken, som om han hade träffats av ett fallande träd. Mercedes skrek med full hals. Charles såg sig oroligt omkring, torkade sina vattniga ögon, men kunde icke räta upp sina styvnade leder.

John Thornton stod lutad över Buck under ett ivrigt bemödande att behärska sig. Han var för ursinnig att kunna tala.

»Om ni slår honom en gång till, så dödar jag er», väste han slutligen med kvävd stämma.

»Det är min hund», svarade Hal och torkade blodet från munnen, sedan han åter hade kommit upp. »Gå ur vägen ni, annars skall jag låta er se på annat. Jag skall fortsätta till Dawson.»

Thornton stod emellan honom och Buck, och han tycktes ej vilja gå ur vägen. Hal drog sin långa jaktkniv ur bältet. Mercedes skrek, grät, skrattade och visade alla tecken till ett hysteriskt anfall. Thornton slog Hal över knogarna med yxskaftet, så att kniven föll till marken, och när Hal ville ta upp den, fick han ett nytt likadant slag. Varpå Thornton lutade

103sig ned, tog upp kniven och skar av Bucks dragremmar i två drag.

Hal hade ingen stridslust längre. Och för resten hade han händerna — eller rättare sagt armarna — fulla med sin syster, och Buck hade för litet liv kvar i sig för att kunna vara till något synnerligt gagn framför släden. Några minuter senare gåvo de sig av från stranden och fortsatte nedåt floden. Buck hörde dem gå, och han lyfte upp huvudet för att se på. Nu gick Pike i spetsen, Sol-leks närmast släden och Joe och Teck emellan. Alla hundarna linkade och stapplade. Mercedes åkte på den lastade släden, Hal höll styrstången och Charles vacklade bakom.

Medan Buck såg efter dem, föll Thornton på knä bredvid honom och kände efter med sina grova, vänliga händer om något ben var krossat. Då han hade slutat sin undersökning och funnit att Buck ej led av något annat än en massa sår och för övrigt befann sig i det mest utsvultna tillstånd, hade släden hunnit ungefär en fjärdedels mil därifrån. Buck och Thornton sågo den kräla fram över isen. Plötsligt sågo de slädens bakända sänka sig som i ett djupt spår och styrstången reste sig hastigt i luften med Hal, som klängde sig fast vid den. Mercedes’ skrik trängde till deras öron. De sågo, att Charles vände sig om och tog ett steg för att springa tillbaka, men i detsamma gav ett stort isflak vika och både människor

104och djur försvunno i djupet. Ett gapande hål var allt som syntes. Vägen hade förlorat sin botten.

John Thornton och Buck sågo på varandra.

»Din stackars djävul!» sade John Thornton, och Buck slickade hans hand.

VI.

AV HÄNGIVENHET FÖR EN MÄNNISKA.

Då John Thornton sistlidna december månad förfrös sina fötter, hade hans kamrater ställt det så bekvämt för honom som de kunde och lämnat honom kvar för att sköta sig, medan de fortsatte uppåt floden för att flotta en hop sågtimmer till Dawson. Han haltade ännu något då han räddade Buck, men sedan vädret blev varaktigt varmt, gick det onda helt och hållet över. Och här hos honom låg nu Buck och solade sig vid stranden under hela de långa vårdagarna, betraktade det ilande vattnet och lyssnade lättjefullt till fåglarnas kvitter och det vårliga

sorlet i naturen, och han återvann småningom sina krafter.

Vilan smakar godt sedan man har vandrat tretusen mil, och vi måste tillstå att Buck blev en smula lat under det hans sår helades, hans muskler svällde ut och hans benbyggnad åter betäcktes med kött. Och för övrigt latade de sig allesammans — både Buck och John Thornton och Skeet och Nig — medan de

106väntade på timmerflotten, som skulle föra dem till Dawson. Skeet var en liten irländsk setter, som genast gjorde sig god vän med Buck, medan denne i sitt halvdöda tillstånd var för svag att harmas över hennes djärvhet. Hon hade de doktorsinstinkter, som man ofta ser hos hundar, och hon slickade och tvättade Bucks sår på samma sätt som en katta tvättar sina ungar. Varje morgon sedan Buck hade slutat sin frukost utförde hon regelbundet detta självtagna värv, och slutligen längtade han efter hennes omsorger lika mycket som efter Thorntons. Nig var också vänskaplig, fastän mindre demonstrativt. Han var stor och svart, en blandning av blodhund och hjorthund, med glada ögon och oändligt godlynt natur.

Till Bucks stora förvåning visade dessa hundar ingen jalusi mot honom. De tycktes vara nöjda att dela John Thorntons vänlighet och frikostighet med honom. Då Buck blev starkare, lockade de honom till alla möjliga slags lustiga lekar och upptåg, vari själva John Thornton ej kunde låta bli att deltaga. På detta sätt gick Buck genom sin konvalescenttid och gled på samma gång in i en ny tillvaro. Och nu lärde han för första gången känna vad hängivenhet, verklig lidelsefull hängivenhet ville säga. Denna känsla hade han aldrig erfarit därnere hos domaren Millers i den soliga dalen Santa Clara. Med domarens söner hade han strövat omkring och gått på jakt,

107de hade arbetat tillsammans som goda kamrater; för sonsönerna hade han varit ett slags nedlåtande vaktare, och till domaren själv hade han stått i ett värdigt och högsinnat vänskapsförhållande. Men en hängivenhet som var feberaktig och brännande, som var så godt som tillbedjan, nästan en ren galenskap

— denna känsla hade det varit John Thornton förbehållet att väcka hos honom.

John Thornton hade räddat hans liv, och det var redan något, men han var också en idealisk husbonde. Andra män hade omsorg om sina hundar därför att pliktkänsla och ordentlighet manade dem därtill, men han sörjde för sina som om de vore hans egna barn, och därför att han icke kunde handla på annat sätt. Och han gjorde ännu mer. Aldrig glömde han att ge dem en vänlig hälsning eller ett uppmuntrande ord, och när han satte sig ned och höll långa samtal med dem — »höll pratstund», som han kallade det

— var han själv lika förtjust däröver som de. Han hade ett sätt att ta Bucks huvud mellan sina grova, hårda händer och luta sitt huvud mot hans och vagga honom fram och tillbaka, under det att han gav honom alla möjliga fula namn som i Bucks öron ljödo som smekord. Buck visste ingenting bättre i världen än denna hårdhändta omfamning och dessa upprepade svordomar, och för varje vaggning av och an föreföll det honom som om hjärtat ville hoppa ur hans bröst

108av bara glädje. Och när så John Thornton släppte honom igen och han flög upp med skrattande mun, lysande ögon och kvävda utrop i sin strupe samt förblev orörlig på det sättet framför sin husbonde, utbrast John Thornton med riktig vördnad: »Herre

Gud, Buck — talets gåva är det enda som fattas dig!»

Buck hade ett uttryck för sin tillgivenhet, som nästan kunde ha tydt på motsatsen. Han brukade ofta fatta om Thorntons hand med sina käkar och bita till så hårdt, att det syntes djupa märken i huden långt efteråt. Men liksom Buck uppfattade Thorntons svordomar som smeknamn, så förstod också Thornton att Bucks låtsade bett skulle föreställa en smekning.

För det mesta uttryckte dock Buck sin kärlek genom en stilla tillbedjan. Han kunde bli alldeles vild av förtjusning, när Thornton smekte honom eller talade med honom, men han tiggde aldrig därom. Skeet brukade emellanåt sticka sin nos under Thorntons hand och knuffa och skuffa tills hon blev smekt, och Nig kom och lade sitt stora huvud i Thorntons knä, men Buck nöjde sig med att tillbe honom på avstånd. Han kunde ligga timtals vid sin husbondes fötter och se upp i hans ansikte med spänd och ivrig uppmärksamhet, studerande varje min,

varje skiftning i hans drag. Eller också låg han på något avstånd från honom, bakom honom eller vid sidan, och betrak-

109tade lika uppmärksamt konturerna av hans gestalt och den minsta rörelse han gjorde. Och så stor gemenskap fanns det mellan dem, att Bucks ögon allt emellanåt förmådde John Thornton att vända på huvudet och tyst besvara hans blick, varvid samma hjärtliga uttryck lyste hos dem båda.

Under en lång tid efter sin räddning ville Buck ej förlora Thornton ur sikte. Från det ögonblick han lämnade tältet till den stund då han återkom dit följde Buck honom troget i hälarna. Den omständigheten, att den ena husbonden efter den andra hade försvunnit ur hans liv, sedan han kom till Norden, hade hos honom alstrat en fruktan att de aldrig kunde stanna hos honom länge. Han var rädd att Thornton ett tu tre skulle försvinna på samma sätt som Perrault och François och det skottska halvblodet. Till och med i nattens drömmar hemsöktes han av denna oro. Vid sådana tillfällen kunde han skaka av sig sömnen och smyga i kölden bort till tältets ingång, där han stannade och lyssnade efter sin husbondes andedrag.

Men oaktat den stora kärlek han hyste för John Thornton, vilken ju vittnade om civilisationens förmildrande inflytande, var den ursprungliga naturen, som hade väckts hos honom uppe i Norden, i full och livlig verksamhet. Trohet och tillgivenhet — dessa civilisationens frukter — ägde han, men han behöll

nodärjämte sin vildhet och egensinnighet. Han var snarare en varelse från vildmarken, som kommit därifrån för att sitta vid John Thorntons härd, än en hund från den milda södern med prägel av generationers civilisation. Han älskade John Thornton för högt att någonsin kunna stjäla från honom, men om det gällde en annan man i något annat läger, tvekade han icke ett ögonblick, och han stal med en slughet som räddade honom från att bli upptäckt.

Han var alldeles full med ärr efter hundbett, och han slogs ursinnigare än någonsin och med mera beräkning. Skeet och Nig voro för godlynta att söka gräl, och dessutom tillhörde de John Thornton. Men främmande hundar, vilken ras de än tillhörde och hur morska de än voro, måste ofördröjligen erkänna Bucks överlägsenhet, eller också funno de sig ögonblickligen invecklade i en strid på liv och död mot en fruktansvärd motståndare. Och Buck var utan förbarmande. Han hade själv fått lära sig lyda våldets lagar, och han underlät aldrig att begagna sig av en fördel, lika litet som han släppte den fiende han en gång hade drivit in på dödens stråt. Han hade tagit lärdom av Spitz och av de förnämsta slagskämparna bland postens och polisens hundar, och han visste att det icke fanns någon medelväg. Han måste segra eller bli besegrad

— att visa medlidande var svaghet. Barmhärtighet existerade aldrig i uråldriga tider. Den skulle då ha

inmissuppfattats och ansetts för fruktan, och sådana missuppfattningar ledde till en säker död. Döda eller dödas, äta eller ätas, det var lagen, och Buck lydde detta bud från den gråa forntiden.

Han var äldre än de dagar han hade sett och de andetag han hade dragit. Han var en länk emellan det förflutna och det närvarande, och den evighet som låg bakom honom genomströmmade honom i mäktiga vågor, efter vilka han fogade sig Han satt vid John Thorntons eld — bredbröstad, med vita betar och långhårig päls — men bakom honom skymtade skuggor av alla möjliga slags hundar, halv-vargar och vilda vargar, fordrande och pockande, smakande köttet han åt, törstande efter vattnet han drack, vädrande med honom, lyssnande med honom och täljande för honom ljuden från vildmarken, reglerande hans lynne, dikterande hans gärningar, somnande med honom då han lade sig, drömmande med honom och utom honom, och själva utgörande föremål för hans drömmar.

Så mäktigt lockades han av dessa skuggor, att människosläktet och dess anspråk på herravälde för varje dag gled allt längre undan för honom. Djupt inne i skogen ljöd emellanåt ett kallelserop, och så ofta han hörde denna maning som lockade och upprörde hans innersta, kände han sig tvingad att vända ryggen åt elden och den avröjda jorden däromkring

112och fördjupa sig i skogen allt längre och längre utan att veta varför eller vart det bar. Han undrade icke ens var eller varför det manande ropet ljöd inifrån skogens djup. Men då han väl hade hunnit till den mjuka, obrutna marken och till skuggan under trädens grenar, drev kärleken till John Thornton honom tillbaka igen till

lägerelden.

Det var Thornton ensam som höll honom kvar. Hela det övriga människosläktet var ingenting alls för honom. Det hände att resande smekte eller berömde honom, men mot dem var han kall och likgiltig, och om någon alltför närgånget visade honom sin beundran, kunde han resa sig och gå sin väg. Då Thorntons kamrater, Hans och Pete, slutligen anlände med den länge väntade timmerflotten, ville Buck på inga villkor ta någon notis om dem, förrän han fick veta att de stodo Thornton nära. Sedan fördrog han dem på ett passivt maner och tog emot deras ynnestbevis som om han därigenom bevisade dem en nåd. De voro av samma typ som Thornton, levde i nära förbindelse med jorden, tänkte redigt och sågo klart. Och innan de hade svängt in med flotten i den stora viken vid sågen i Dawson hade de fullkomligt uppfattat Buck och hans sätt och försökte aldrig att komma på så förtrolig fot med honom som de voro med Skeet och Nig.

Bucks hängivenhet för Thornton tycktes emellertid

113

Skriet från vildmarken. 8.växa allt mer och mer. Thornton ensam och ingen annan kunde lägga en packning på hans rygg under sommarfärderna. Ingenting var för svårt för Buck, när Thornton ville att det skulle ske. En dag — sedan de hade stakat sig ut från flotten, lämnat Dawson och begivit sig till Tananas huvudflöde — sutto männen och de tre hundarna på krönet av en klippa, som stupade lodrät ned till en naken berghäll trehundra fot längre ned. John Thornton satt nära klippranden och hade Buck bredvid sig. Plötsligt fick Thornton ett obetänksamt infall, och han vinkade åt Hans och Pete, för att de skulle se på vad han ämnade göra. »Hopp, Buck!» kommenderade han och sträckte ut sin arm över klyftan. I nästa ögonblick brottades han med Buck på klippans yttersta rand, och Hans och Pete hade huggit tag i dem och ryckte dem tillbaka.

»Det är riktigt hemskt», förklarade Pete, sedan alltsammans var över och de åter kunde tala.

Thornton skakade på huvudet. »Nej, det är storartat, det är det, och förskräckligt på samma gång. Många gånger gör det mig riktigt rädd, vet ni.

»Jag skulle inte gärna vilja vara i dens ställe som gjorde dig något ondt, medan han funnes i närheten», sade Pete bestämt och nickade bortåt Buck.

»Nej, det ville ta mig tusan inte jag heller», förklarade Hans.

114Och innan årets slut blevo dessa ord bekräftade. Det var i Circle City. »Svarte Burton», en ilsken och oregerlig karl, hade råkat i gräl med en passopp på krogen, och Thornton gick emellan för att stifta fred. Buck låg som vanligt i en vrå med huvudet på framtassarna och gav akt på sin husbondes minsta rörelse. Utan föregående varning slog Burton till. Thornton vacklade och kunde endast hålla sig uppe genom att klänga sig fast vid diskens räcke.

De som sågo på hörde i samma sekund ett ljud som varken var hundskall eller tjut, utan bäst kan beskrivas som ett rytande, och de sågo Buck resa sig och flyga Burton i strupen. Karlen räddade sitt liv genom att instinktmässigt sträcka ut sin arm, men han kastades baklänges till golvet med Buck över sig. Buck drog sina betar ur armen och högg på nytt efter strupen. Den gången lyckades Burton skydda sig endast till en del, och hunden slet upp hans hals. Men nu trängde alla åskådarna Buck in på livet och drevo honom därifrån. Medan en fältskär hämmade blodet, strök hunden av och an utanför den omgivande mängden under ett vildsint morrande. Han försökte bryta sig igenom och kunde blott genom massor av hotande käppar avhållas därifrån. »Sammankomst» hölls på fläcken och man kom till det resultatet att Buck hade haft tillräckligt skäl att ingripa, vadan han blev frikänd. Men från och med denna dag var hans anseende

115stadgat, och hans namn bars på ryktets vingar till vartenda guldgrävarläger i Alaska.

Längre fram på hösten räddade han John Thorntons liv på annat sätt. De tre kamraterna höllo på att föra en lång och smal båt nedåt en svår passage på Forty-Mile Creek. Hans och Pete gingo utmed stranden och höllo båten uppe med en lina, som de flyttade från träd till träd, medan Thornton satt i båten och stakade den framåt, under

det han skrek sina order till kamraterna på stranden. Buck var också i land och höll sig steg för steg i jämbredd med båten, utan att ta ögonen från sin herre.

På ett särskilt svårt ställe, där ett rev av nakna klippor sköt upp ur vattnet, firade Hans ut repet, och medan Thornton stakade båten ut i strömmen, rusade Hans nedåt stranden med tågändan i sin hand, för att åter dra in båten sedan revet var passerat. Båten flög utför strömmen i rasande fart och sedan den hade klarat revet, drog Hans åt sig repet, men gjorde det för häftigt, så att båten vändes upp och ned och Thornton kastades ur och fördes med strömmen mot flodens farligaste punkt, ett virvlande fall, där ingen kunde tänka på att rädda sig genom simning.

Buck hade ögonblickligen kastat sig i vattnet, och sedan han simmat trehundra yards, hann han upp Thornton midt i en ursinnig vattenvirvel. Så snart

116hunden kände, att Thornton hade fattat tag i hans svans, styrde han kurs mot stranden och simmade ditåt med hela sin väldiga styrka. Men det gick långsamt åt land, medan det däremot bar nedåt strömmen med häpnadsväckande fart. Och litet längre bort hördes det olycksdigra bruset från ett ställe där den vilda strömmen blev ännu vildare och slets i virvlande trasor av klippspetsar, som stucko upp ur skummet, likt tänder i en kolossal kam. Vid det sista branta fallets början var vattnets drivkraft fruktansvärd och Thornton visste att det var omöjligt att nå stranden. Han skrapade häftigt över en klippspets, slungades över en annan och slogs emot den tredje med överväldigande kraft. Och nu klängde han sig fast vid dess slippriga spets med bägge händerna, varvid han släppte Buck, och över det virvlande vattnets brus skrek han: »Gå, Buck! Gå!»

Buck förmådde icke heller hålla sig kvar; han fördes utför strömmen, oaktat ett förtvivlat motstånd, och det var honom omöjligt att vända tillbaka. Då han hörde Thornton upprepa sin befallning, vände han sig till hälften i vattnet och lyfte upp huvudet som om han ville kasta en sista blick på sin husbonde, varefter han lydigt vände sig mot stranden. Han simmade med väldig kraft och drogs i land av Hans och Pete just på den punkt, bortom vilken all räddning var omöjlig.

117De visste att den tid, som en man kunde hålla sig fast vid en slipprig klippa i denna mäktiga ström, endast fick räknas i minuter, och de rusade så fort de kunde uppåt stranden till ett ställe långt ovanför det, där Thornton hängde. De fäste linan, med vilken de hade bogserat båten omkring Bucks hals och bogar, tillsågo noga att den varken kunde strypa honom eller vara till hinder under simningen och kastade honom så ut i strömmen. Han sträckte modigt ut med raska simtag, men icke tillräckligt rakt fram i floden. Detta misstag upptäckte han för sent, då han befann sig midt framför Thornton på ett halvt dussin simtags avstånd och fördes hjälplöst förbi honom.

Hans drog hastigt till sig repet på samma sätt, som om Buck vore en båt. Då repet sålunda drogs till om hunden ute i strömmen, försvann han under vattnets yta, och där förblev han ända tills hans kropp stötte emot stranden och han halades upp. Han var halvdränkt, och Hans och Pete kastade sig över honom för att genom sin tyngd trycka vattnet ur honom och luft i honom. Så reste han sig stapplande, men föll åter omkull. I detsamma trängde Thorntons röst helt svagt fram till dem. De kunde icke urskilja orden, men de visste att han var i yttersta nöd. Husbondens stämma verkade som en elektrisk stöt på Buck. Han rusade upp och sprang uppåt stranden

118före de bägge karlarna till det ställe, där de förut hade kastat honom i vattnet.

Ännu en gång bands repet om honom och han kastades i, och återigen sträckte han ut och simmade mot klippan där Thornton hängde, men den gången höll han rak kurs. Han hade missräknat sig en gång, men det ville han icke göra sig skyldig till på nytt. Hans skötte repet så att det aldrig hängde slakt, och Pete såg till att det icke ringlade ihop sig bakom. Buck fortfor att simma tills han befann sig på en punkt rakt ovanför Thornton. Då vände han sig och störtade med ett kurirtågs hastighet rakt ner mot sin husbonde. Thornton såg honom komma, och då Buck träffade honom likt en murbräcka, driven av strömmens hela kraft, sträckte Thornton ut sina armar och slöt dem omkring hundens lurviga hals. Hans började nu hala in repet omkring ett träd, och Buck och Thornton försvunno bägge under vattnet. Halvt strypta och halvt kvävda, än den ena ovanpå och än den andra, släpande över den

tandade bottnen och slående mot klippor och trädrötter, halades de in mot stranden.

Då Thornton kom till sans, låg han på magen och vaggades med våldsam häftighet fram och tillbaka över en drivvedsstock av Hans och Pete. Hans första ögonkast gällde Buck, över vars slaka och synbart livlösa kropp Nig stämde upp ett sorgset tjut, medan

119Skeet slickade det våta ansiktet och de slutna ögonen. Thornton var själv ganska illa sårad och slagen, och sedan Buck hade kommit till liv igen, undersökte hans husbonde omsorgsfullt hela hans kropp och fann att tre av hans revben voro brutna.

»Det avgör saken», förklarade han. »Vi slå läger här tills vidare.» Och det gjorde de också och stannade där, medan Bucks revben helades, så att han var i stånd att fortsätta.

Följande vinter utförde Buck i Dawson en annan bedrift, som kanske ej var så hjältemodig som denna, men den höljde honom med ära och rykte över hela Alaska. Och denna bedrift var synnerligen förmånlig för de tre männen, ty de voro i stort behov av den utrustning de därigenom kunde förskaffa sig och kunde även företaga en längre efterlängtad tur till den jungfruliga Östern, där inga guldgrävare ännu hade uppträdt. Händelsen framkallades av ett samtal på Eldoradokrogen, där den ene skröt över den andre med sina favorithundar. På grund av sin stora ryktbarhet var Buck en skottavla för de andra, och Thornton måste oupphörligt ta honom i försvar. Efter en halvtimmes käbbel förklarade en av de närvarande, att hans hund kunde sätta en släde med femhundra skålpunds packning i gång och dra den vidare; en annan skröt med att hans skulle kunna göra detsamma med sexhundra skålpunds packning, och en tredje skrek över med sjuhundra.

120»Bah! Vad är det för strunt!» sade John Thornton. »Buck kan sätta släden i gång, om den så vore lastad med tusen!»

»Ta den loss? Och gå hundra yards med den?» frågade Matthewson, en matador från Bonanza, han som hade skrutit med de sjuhundra.

»Tar den loss och går hundra yards med den», förklarade Thornton kallt.

»Nåväl», sade Matthewson långsamt och bestämt, så att alla kunde höra det, »jag har tusen dollars på fickan, som säga att han inte kan det, och här ä’ de.» Varpå han slängde på disken en påse guldstoft så stor som en hackkorv.

Ingen talade. Thorntons tanklösa utmaning, om det nu var en sådan, hade blivit antagen. Han kände hur blodet steg honom åt ansiktet. Hans tunga hade spelat honom ett spratt. Han visste icke alls huruvida Buck kunde sätta tusen skålpunds last i gång. Det var ju en halv ton! En kolossal tyngd, som gjorde honom häpen. Han hade en stark tro på Bucks styrka och hade ofta trott, att han skulle kunna rå med en sådan börda, men aldrig förr än nu hade han stått inför möjligheten att pröva det — och nu stodo minst ett dussin män med sina ögon fästa på honom, tysta och avvaktande. För övrigt hade han visst icke tusen dollars, och lika litet hade Hans och Pete.

»Jag har just en släde stående här utanför med tjugu

121stycken femtioskålpundssäckar mjöl», fortsatte Matthewson med brutal rättframhet, »så det behöver inte hindra er.»

Thornton svarade ej. Han visste icke vad han skulle säga. Han såg på den ena efter den andra med frånvarande min, alldeles som om han hade förlorat tankeförmågan och sökte efter någonting, varmed den åter kunde sättas i gång. Så föll hans blick på Jim 0’Brien, en annan matador och Thorntons forna kamrat. Denna syn tycktes ge honom en ledtråd och sporra honom till någonting som han aldrig skulle ha drömt om att göra.

»Kan du låna mig tusen dollars?» frågade han nästan med en viskning.

»Visst», svarade 0’Brien och slängde fram en påse guldstoft bredvid Matthewsons. »Och det fastän jag har mycket litet tro på att djuret kan göra det du har sagt, John.»

Eldorados gäster begåvo sig ut på gatan för att åse experimentet. Borden övergåvos och köpmän och jägare närmade sig för att se hur vadet skulle avlöpa. Man skulle hålla för och emot. Flera hundra män i pälsmössor och

vantar samlades på lagom avstånd rundt omkring släden. Matthewsons släde med mjölsäckarna hade stått där redan ett par timmar, och i den rådande starka kölden — termometern visade 60 under noll — hade medarna frusit fast i den hårdt

122packade snön. Man erbjöd sig att hålla 2 mot 1, att Buck ej skulle kunna få släden ur fläcken. Så uppstod en tvist angående betydelsen av orden »ta den loss». 0'Brien påstod att Thornton skulle ha rättighet att vricka de fastfrusna medarna lösa och att Buck sedan skulle »ta släden loss». Matthewson förfäktade däremot envist, att orden betydde, att hunden också skulle vricka medarna loss i den frusna snön. Största antalet av dem, som hade varit med då vadet ingicks, avgjorde saken till Matthewsons förmån, och man ville nu hålla 3 mot 1 mot Buck.

Ingen gick in därpå. Ty ingen trodde att Buck skulle kunna avgå med seger. Thornton själv ansåg sig ha handlat överilat och kände sig ganska betryckt. Då han såg på släden, som stod där förspänd med tio hundar, föreföll honom alltsammans som en orimlighet. Matthewson triumferade.

»3 mot 1!» utropade han. »Jag lägger till ett tusental, Thornton. Vad säger ni om det?»

Thorntons min var mycket betänksam, men hans stridslust var väckt — den stridslust, som livar vadhållare, gör dem blinda för alla omöjligheter och döva för allt annat än stridens lockelser. Han ropade till sig Hans och Pete. Deras påsar voro mycket tunna och slankiga, och de tre kamraterna kunde tillsammans icke skrapa ihop mer än tvåhundra dollars. Det var för närvarande hela deras kapital, men de

123satte utan tvekan upp det mot Matthewsons sexhundra.

Så togos de tio dragarna ifrån, och Buck spändes för släden i sitt eget seltyg. Han hade blivit smittad av den allmänna upphetsningen och kände med sig att han på något sätt måste göra någonting stort för John Thornton. Hans ståtliga utseende väckte ett sorl av beundran. Han var i den yppersta kondition, utan ett enda uns överflödigt kött, och de hundrafemtio skålpund han vägde representerade idel seghet och kraft. Hans långhåriga päls glänste som silke. Manen var ständigt rest till hälften och tycktes resa sig vid varje rörelse, som om ett övermått av kraft gjorde varje särskilt strå levande och verksamt. Hans väldiga bringa och kraftiga framben stodo i den bästa proportion till den övriga kroppen, vars muskler lågo i täta rullar under huden. Man kände på dessa muskler och fann dem hårda som järn, och nu gick skillnaden ner till 2 mot 1.

»Anfäkta det, sir! Anfäkta det, sir!» brummade en medlem av den senaste dynastien, en matador från Skookum Bench. »Jag bjuder er åttahundra för honom, sir, före provet, sir — åttahundra just som han nu står där.»

Thornton skakade på huvudet och gick fram till Buck

»Ni får inte stå bredvid honom», protesterade

124Matthewson. »Han skall vara fri och ledig och ha tillräckligt utrymme.»

Hela hopen var tyst. Man hörde endast vadhållarnas röster, som förgäves bjödo 2 mot 1. Alla erkände att Buck var ett praktfullt djur, men tjugo stycken femtioskålpundssäckar mjöl var i deras ögon en alltför väldig tyngd för att de skulle vilja riskera att lossa på pungen.

Thornton föll på knä bredvid Buck. Han tog hundens huvud mellan sina händer och tryckte sin kind mot hans. Han skakade honom icke på det lekfulla sättet, som han brukade, och icke heller mumlade han några kärvänliga svordomar, men han viskade i hans öra. »Om du håller av mig, Buck! Om du håller av mig!» var vad han viskade. Och Buck gnällde med dämpad iver.

Den stora hopen betraktade dem nyfiket. Saken började bli mystisk. Det där såg ju ut som en besvärjelse. När Thornton reste sig upp, tog Buck hans vantklädda hand mellan sina käkar, tryckte sina tänder djupt in och släppte den sedan långsamt och nästan motvilligt. Detta var svaret, ehuru det icke gavs med språkets ord, utan med kärlekens. Thornton drog sig långt tillbaka.

»Nu, Buck!» sade han.

Buck drog åt sig linorna och lät dem sedan slakna flera tum. Det var vad han hade lärt sig.

125»Hej!» ljöd Thorntons stämma. Den trängde skarpt genom den stora stillheten omkring.

Buck svängde åt höger och avslutade denna rörelse med ett kast, som gjorde linorna styva och med ett plötsligt ryck hejdade hans hundrafemtio skålpunds tyngd. Lasten skakade, och under medarna hördes ett knastrande ljud.

»Hej», kommenderade Thornton.

Buck utförde nu samma manöver, men denna gång åt vänster. Knastrandet övergick till ett häftigt skrapande, släden vred sig, medarna släppte och rörde sig flera tum åt sidan. Släden var lösryckt. Åskådarna höllo omedvetet andan, så spänd var deras uppmärksamhet.

»Och nu — framåt!»

Thorntons kommandorop kom plötsligt som ett pistolskott. Buck kastade sig framåt mot bröstbanden med hela sin tyngd, och linorna spändes med ett knarrande läte. Hela hans kropp samlade sig i en oerhörd ansträngning, musklerna vredo och knöto sig under den silkeslena pälsen som om de vore levande. Hans väldiga bringa var sänkt mot marken, huvudet höll han framåtlutat och hans fötter arbetade ursinnigt, så att klorna gjorde parallella rämnor i den hårdt packade snön. Släden sviktade och skakade, tycktes vara på väg att komma i gång. Då halkade Buck med en av sina fötter, och en man uppgav ett smärt-

126samt utrop. Men i detsamma började släden röra sig i som det tycktes en snabb följd av små stötar, ehuru det egentligen icke kom till något verkligt stilla-stånd vidare — den gick en halv tum — en tum — två tum . . . Stötarna avtogo märkbart, släden kom i jämn gång och gled stadigt framåt.

Männen flämtade till och började åter dra andan utan att ha märkt att de för några ögonblick hade upphört att göra det. Thornton sprang efter släden och uppmuntrade Buck med korta, vänliga tillrop. Avståndet hade blivit uppmätt, och då hunden närmade sig högen av upphuggen ved, som utmärkte platsen där de hundra yards togo slut, började ett bifallssorl som tilltog allt mer och mer och slutligen övergick till det vildaste skrän, när Buck passerade målet och stannade på sin husbondes kommando. Varenda åskådare jublade, till och med Matthewson. Hattar och vantar flögo i luften. Man skakade hand med varandra — sak samma med vem — och alla skreko över varandra i ett allmänt osammanhängande virrvarr.

Men Thornton föll återigen på knä bredvid Buck. Huvud trycktes mot huvud, och han vaggade det trogna djurets nacke av och an. De som omgåvo dem närmast hörde honom svära och förbanna Buck, och han gjorde det länge och eftertryckligt, varmt och kärleksfullt.

12 7»Anfäkta det, sir! Anfäkta det, sir!» brummade matadoren från Skookum Bench. »Jag ger er tusen dollars för honom, sir, tusen dollars, sir — tolvhundra, sir.»

Thornton steg upp. Hans ögon voro våta. Stora tårar rullade utför hans kinder. »Sir», sade han till matadoren från Skookum Bench, »ne-ej, sir. Ni kan dra åt helvete, sir. Det är det enda svar jag har att ge er, sir.»

Buck tog Thorntons hand mellan sina tänder. Och Thornton skakade hundens huvud fram och tillbaka. Som drivna av en gemensam ingivelse, drogo sig alla åskådarna tillbaka på ett vördnadsfullt avstånd. Ingen var nog ogrannlaga att störa de bägge vännerna.

VII.

VILDMARKEN ROPAR.

Då Buck inom fem minuters förlopp förtjänade sextonhundra dollars åt John Thornton, beredde han honom därigenom en möjlighet att kunna betala åtskilliga skulder och bege sig österut tillsammans med sina bägge kamrater för att söka efter en mystisk, förkommen guldgruva, vars historia var lika gammal som landets egen. Många hade begivit sig ut för att söka den; få hade funnit den; flera voro de som aldrig hade kommit tillbaka

från upptäcktsfärden. Den förlorade gruvan omgavs av en tragisk hemlighetsfullhet. Ingen visste vem som först hade upptäckt den. De traditioner, som gingo längst tillbaka i tiden, nådde likväl icke ända upp till den gruvan. Från begynnelsen hade där funnits en gammal fallfärdig koja. Döende hade besvurit dess tillvaro i sina sista stunder — både kojans och den där intill belägna gruvans — och de hade bekräftat sina vittnesbörd genom att framvisa guldklimpar av större värde än man någonsin förut hade sett i Nordanland.

129

Skriet från vildmarken. 9.Men ingen av de nu levande hade plundrat denna skattkammare, och de döda voro döda — och därför begav sig John Thornton och Pete och Hans med Buck och ett halvt dussin andra hundar österut på okända vägar för att börja ett värv, vari lika goda män och hundar som de hade misslyckats. De färdades sjuttio mil uppåt Yukon, togo av åt vänster inåt Stewartfloden, passerade Mays och Mc Question och fortsatte så långt att Stewart endast blev en liten bäck däruppe bland de uppstående bergspetsar, som utgjorde kontinentens ryggrad.

John Thornton frågade föga efter människor eller natur. Han kunde mycket väl leva som vilde. Med en handfull salt och en bössa kunde han fördjupa sig i vildmarker och leva var han behagade, hur länge han behagade. I likhet med indianerna gjorde han sig ingen brådska, utan skaffade sig middag under dagens strövtåg, och om han icke råkade på något villebråd, gjorde han återigen som indianerna — han fortsatte sin väg med den säkra övertygelsen att han förr eller senare skulle finna ett sådant. Och därför var färskt kött den egentliga vägkosten under denna långa resa österut, medan slädens last huvudsakligast bestod av ammunition och verktyg. Och vad tiden beträffade, hade man ju den obegränsade framtiden för sig.

För Buck blev det en enda lustfärd, denna vandring

130genom okända trakter under jakt och fiske. Flera veckor å rad kunde de fortsätta på detta sätt, dag efter dag. Då de slutligen slogo läger här eller där, stannade de likaså i vecktal, varunder hundarna slogo dank och männen brände hål genom frusen smuts och grus och vaskade massor av sandpannor framför elden. Ibland fingo de svälta, ibland frässade de som kungar, allt i förhållande till jaktlyckan och tillgången på villebråd. Så kom sommaren, och på hundar och män samlades packningen, varefter de flottade sig fram över blåa bergssjöar och färdades uppför eller nedför obekanta floder i lätta farkoster, som de sågat ut åt sig i skogar därintill.

Månader kommo och gingo, och av och an strövade våra vandrare genom dessa okända nejder, där inga andra människor funnos, men där likväl människor hade funnits, såvida historien om den förlorade kojan var sann. De färdades över bergåsar som stodo i sommarfägring, de ryste av köld under midnattssolen på nakna berg mellan skogsgränsen och den eviga snön, de vandrade genom sommarvarma dalar bland svärmar av flugor och mygg, och i glaciärernas skugga plockade de smultron och blommor, lika mogna och vackra som dem södern alstrade. På hösten kommo de till ett egendomligt, av sjöar sönderskuret land, dystert och tyst, där vildfåglar hade varit, men där det icke fanns en skymt av liv — ingenting annat än

131kylig blåst, isformationer på skyddade platser och ett melankoliskt vågskvalp mot ensliga stränder.

En ny vinter kom, och nu vandrade de i nästan fullkomligt utplånade spår efter män, som hade gått före dem. En gång kommo de in på en väg som var röjd genom skogen för länge sedan, och det föreföll dem som om den förlorade kojan ej kunde vara långt borta. Men vägen började ingenstädes och slutade ingenstädes, och hela dess tillvaro förblev ett mysterium, liksom den som hade röjt vägen och orsaken varför han hade gjort det. En annan gång råkade de händelsevis på några av tiden illa medfarna lämningar efter en jägarhydda, och bland några trasor efter sönderfrätta filtar fann John Thornton ett långt flintlåsgevär. Han såg genast att det var en av Hudson-Bay-kompaniets bössor från dess första tider i nordväst, då ett sådant gevär var värdt en hop så stor som dess egen höjd av utbredda, tätt packade bäverskinn. Men detta var allt — icke ett spår vidare fanns efter dem som för långliga tider tillbaka hade rest hyddan och lämnat bössan kvar bland filtarna.

Och åter blev det vår, och vid slutet av sin långa vandring funno de — icke den förlorade kojan, men ett grundt vattendrag i en bred dal, där guldet lyste som gult smör i bottnen på vaskpannan. De brydde sig icke om att söka

vidare. Varje dag de arbetade samlade de tusentals dollars i rent guldstoft och stora

132klimpar, och de arbetade varenda dag. Guldet packades i älghudspåsar, femtio skålpund i varje påse, och dessa påsar travades upp som ved utanför hyddan av granris. De arbetade som jättar, och den ena dagen efter den andra försvann som en dröm under detta hopande av skatter.

Hundarna hade nu ingenting alls att göra, utom att emellanåt släpa hem villebråd som Thornton hade dödat, och Buck låg i timtal framför elden och funderade. Den kortbente och ludne mannen kom för honom oftare nu, då han hade så litet att göra, och medan Buck låg där och blinkade framför elden, tyckte han sig allt emellanåt vandra omkring med honom i en helt annan värld, som han också kände till.

Huvudsaken i denna andra värld tycktes vara fruktan. Då Buck såg den ludne mannen sitta och sova framför sin eld med huvudet mellan knäna och händerna sammanknäppta där ovanpå, lade han märke till att mannens sömn var mycket orolig. Han spratt ofta till och vaknade hastigt, och då brukade han stirra förskräckt inåt mörkret och kasta mera ved på elden. Vandrade de utmed en havsstrand, där den ludne mannen samlade skaldjur och åt varefter han fann dem, spejade hans ögon omkring överallt efter dolda faror, och hans ben voro färdiga att fly med vindens hastighet vid första skymt av fara. Genom

133skogen smögo de ljudlöst, mannen före och Buck tätt i hans spår, och bägge voro ivrigt på sin vakt med spända, rörliga öron och skälvande näsborrar, ty den ludne mannen hade lika skarp hörsel och lika fint väderkorn som Buck. Han kunde också springa upp i träden och färdas där lika fort som på marken genom att kasta sig från gren till gren och gripa om dem med armarna, ehuru träden emellanåt stodo på tolv fots avstånd från varandra. Han släppte, kastade sig framåt och grep tag på nytt utan att någonsin falla eller förfela sitt tag. Han tycktes verkligen vara lika hemmastadd uppe i träden som på marken, och Buck hade en förnimmelse av att han hade tillbringat hela nätter i vaka under träd, vari den ludne mannen hade suttit och sovande hållit sig fast.

Och ett mycket nära samband fanns mellan visionen av den ludne mannen och de lockande ljuden, som ännu hördes inifrån skogens djup. De väckte en mäktig oro och en underlig längtan hos Buck. Han fick en obestämd förnimmelse av ljuv glädje, och han kände den vildaste längtan efter han visste icke vad. Ibland följde han det lockande ljudet från skogen, han sökte det som om det vore ett ting, under det att han skällde mildt eller trotsigt, allt efter som han var till mods. Han kunde sticka sin nos i den kyliga skogsmossan eller i den svarta jorden, där långt gräs växte, och han fnös av glädje över den feta jordlukten.

134Eller också låg han i timtal hopkrupen, liksom gömd, bakom svampbeväxta stammar av kullfallna träd och lyssnade med vidt uppspärrade ögon och öron till allt, som rörde sig och hördes omkring honom. Det är möjligt att han, medan han låg där, hoppades komma underfund med det märkvärdiga manande ljudet som han icke kunde förstå. Men han visste icke, varför han gjorde allt detta. Han drevs att göra det och resonnerade icke över orsaken.

Han greps av oemotståndliga eggelser. Det hände, då han låg i lägret och dåsade lättjefullt i dagens hetta, att han plötsligt lyfte upp huvudet och spetsade öronen, ivrigt lyssnande, varefter han rusade upp och störtade bort, och det bar av längre och längre, den ena timmen efter den andra, genom skogsdungar och över öppna platser, där svampar hade skjutit upp i hela ruggar. Han tyckte om att springa nedåt uttorkade flodbäddar och i smyg spionera på fåglarnas liv i skogen. Han kunde ligga en hel dag i något busksnår och se på hur rapphönsen skrockande struttade av och an. Men mest av allt älskade han att rusa framåt i skogen under sommarmidnätternas lätta skymning, lyssnande till skogens dova och sömniga sus, tydande alla tecken och ljud, så som en människa läser i en bok, och sökande efter detta mystiska något som lockade och lockade honom ständigt och jämt, vare sig han var vaken eller sovande.

135En natt spratt han häftigt upp ur sömnen och flög upp med vidt uppspärrade ögon, skälvande och vädrande näsborrar och manen böljande i vågor. Från skogen hördes det manande skriet — eller åtminstone en av dess toner, ty det hade flera — så tydligt och bestämt som aldrig förut, ett långdraget tjut, på samma gång likt och olikt varghundens. Och Buck kände igen det, på sitt gamla vanliga sätt — detta ljud hade han hört förut. Han

sprang genom lägret, där alla lågo i djup sömn, och snabbt och tyst ilade han genom skogarna. Då han kom skriet närmare, saktade han farten och rörde sig med den största försiktighet, tills han kom till en öppen plats bland träden, där han fick se en lång, mager skogsvarg sitta på hasorna med nosen pekande mot skyn.

Buck hade icke gjort det minsta buller, men vargen upphörde att tjuta och tycktes vädra sig till hans närvaro. Nu begav sig Buck ut på den öppna platsen, halvt krypande och med kroppen fast sammantryckt; svansen höll han rak och styv och fötterna förde han med ovanlig försiktighet. Varje hans rörelse vittnade om blandade hotelser och vänskapskrumbukter. Det var den hotfulla vapenvila som alltid präglar ett möte mellan vilda rovdjur. Men vargen tog till flykten så snart han fick se honom. Buck följde efter med vilda språng, i ursinnig iver att hinna upp den andre. Han jagade honom in i ett slags

136prång på bottnen av en bäck, där en timmerhög stängde vägen. Vargen tumlade om, reste sig på bakbenen liksom Joe och alla andra varghundar brukade göra, då de voro i nöd, reste ragg och morrade, och slog oupphörligt ihop sina käftar med ett smällande ljud.

Buck anföll honom icke; han kretsade omkring honom allt tätare och tätare med vänliga försök till ett närmande. Men vargen var misstänksam och rädd, ty Buck vägde ungefär tre gånger så mycket som han, och hans huvud räckte nätt och jämnt till Bucks bogblad. Han passade ett lägligt tillfälle, satte av med full fart, och jakten började på nytt. Flera gånger blev han återigen fast, och samma sak upprepades om igen. Vargen var naturligtvis i dålig kondition, ty eljest skulle Buck icke ha hunnit upp honom så lätt. Han sprang tills Buck var tätt invid honom — då virvlade han rundt och stannade, men endast för att fortsätta på nytt så snart tillfälle gavs.

Äntligen blev Buck belönad för sin ihärdighet. Ty då vargen såg, att den andre icke ville honom något ondt, började han slutligen vädra honom om nosen. Och nu blevo de helt vänskapliga mot varandra och lekte på det nervösa, halvt skygga sätt, varmed vilddjur försöka dölja sin vildhet. Sedan de fortsatt en stund med leken, satte vargen av med ett lätt lopp, som tydligt utvisade att han ämnade sig till ett bestämt mål. Han gjorde klart för Buck att denne

137skulle komma med, och så bar det av med dem sida vid sida genom den dunkla skymningen rakt uppför bäckens bädd, inåt passet varifrån vattnet kom och över den kala bergåsen där det hade sitt ursprung.

På motsatta sidan om åsen kommo de ner på ett slättland, där det fanns stora sträckor med skog och många strömmar, och över dessa vidder sprungo de ihärdigt timme efter timme. Solen steg högre och dagen blev varmare. Buck kände en vild glädje. Han visste att han äntligen hade hörsammat kallelsen, att han nu sprang bredvid sin broder från vildmarken mot det ställe, varifrån de lockande ljuden säkert hade kommit. Gamla minnen stormade över honom, och han eggades av dem, så som han fordom hade eggats av de verkligheter de återspeglade. Han hade gjort allt detta förut, någonstädes i den andra världen, av vilken han hade en otydlig hågkomst, och nu gjorde han det om igen, rusade fritt framåt i det fria, med icke tilltrampad jord under fötterna och med den vida himlarymden över sitt huvud.

Så stannade de vid en rinnande ström för att dricka, och då Buck stannade, kom han ihåg John Thornton. Han satte sig. Vargen rusade åter i väg mot den plats, varifrån skriet måste komma, men så vände han om till Buck, vädrade honom om nosen och gjorde alla möjliga försök att uppmuntra honom. Men Buck vände honom ryggen och begav sig långsamt

138på återvägen. I nära en timmes tid sprang den vilde brodern vid hans sida med ett svagt gnällande. Sedan satte han sig, sträckte nosen uppåt och tjöt. Det lät sorgset, och medan Buck ihärdigt sprang vidare, hörde han det allt svagare och svagare, tills det slutligen dog bort på avstånd.

John Thornton satt och åt middag, då Buck kom rusande in i lägret och sprang upp på honom i ett ursinnigt utbrott av ömhet. Han lade sina tassar på hans axlar, puffade honom under hakan, slickade honom i ansiktet och bet honom i handen — »bar sig åt som en förbannad galning», som John Thornton uttryckte sig. Men under tiden vaggade han Bucks huvud av och an och svor över honom av alla krafter.

I två hela dagar och nätter tog Buck icke ett steg utanför lägret och släppte icke Thornton ur sikte. Han följde

honom under hans arbete, han bevakade honom medan han åt, han såg honom rulla in sig i sina filtar om kvällen och rulla sig ur dem på morgonen. Men efter ett par dagar kom dragningen till vildmarken mera mäktig än någonsin. Buck kände samma rastlösa oro som förut, oupphörligt hemsöktes han av minnen om sin vilde broder och det härliga landet på andra sidan bergen och deras jakt sida vid sida genom den vida vildmarken. Ännu en gång började han ströva omkring i skogarna, men den vilde brodern kom ej igen; och ehuru Buck låg och lyssnade

139under långa, långa vakor, hördes den dystra locksången icke mer.

Nu började han sova ute om nätterna, och han var borta från lägret flera dagar i sträck. En gång gick han över åsen där uppe vid bäckens begynnelse och begav sig ner på andra sidan till landet med de stora skogsvidderna och strömmarna. Där strövade han omkring en hel vecka och sökte förgäves färska spår efter den vilde brodern. Han levde av djur som han dödade under vägen, och han ilade framåt med ett lätt och långsträckt lopp som aldrig tycktes tröttna. Så fiskade han också lax i den breda strömmen, som föll ut någonstädes i havet; och vid samma ström dödade han en stor svart björn, som hade blivit förblindad av mygg, medan även han var ute på fiske, och sedan rusade hjälplös och ursinnig genom skogen. Till och med i sin blindhet var björnen emellertid svår att besegra; kampen blev hård, och den väckte Bucks vilda natur till helt och fullt liv. Då han ett par dagar senare återvände till sitt byte och fann ett dussin järvar i strid om detsamma, skingrade han dem som agnar för vinden. Två stannade på platsen, men de skulle aldrig mer kunna tvista med någon om något.

Bucks blodtörst blev nu starkare än någonsin. Han var född dråpare — ett levande ting, som gick på rov efter andra levande ting, vilka tjänade honom till föda. Och detta gjorde han ensam och utan andras

140hjälp; hans egen styrka och slughet hjälpte honom att triumferande behålla livet i en fientlig omgivning, där endast den starke fick leva. Detta ingav honom en stor stolthet över sig själv, vilken som en smitta spred sig till hela hans fysiska varelse. Den yttrade sig i hans minsta rörelse, talade tydligt ur hans sätt att föra sig och gjorde hans präktiga päls om möjligt mera praktfull och glänsande. Hade han icke haft de bruna fläckarna på sin nos och över sina ögon och den långa bröstlappen av vita hår nedåt bringan, skulle man mycket väl ha kunnat ta honom för en kolossal varg, större än de största av sitt släkte. Storlek och tyngd hade han ärvt efter sin far S:t Bern-hardshunden, men det var hans mor, vallhyndan, som hade givit sin form åt denna storlek och tyngd. Han hade samma långsträckta nos som vargens, fastän den var större än någon vargs, och hans huvud var visserligen något bredare än hans vilda bröders, men det var ändå ett varghuvud i stor skala.

Han var slug och listig som en varg, ägde vargens vilda förslagenhet. Hans intelligens var både vallhundens och S:t Bernhardshundens. Och allt detta i förening, plus den erfarenhet han hade vunnit i den strängaste av skolor, gjorde honom till en av de fruktansvärdaste varelser som någonsin hade genomströvat vildmarken. Ett köttätande djur, som numera ständigt levde på bloddrypande kött, var han

141just nu i sin fulla blomstring, på sitt livs höjdpunkt, sprudlande av styrka och kraft. Då Thornton smekande strök honom med handen över ryggen, hördes ett smattrande och fräsande ljud, emedan varje hårstrå vid denna beröring urladdade sin inneboende magnetism. Varje atom av hans varelse, hjärna och kropp, nervvävnad och fibrer, var uppdriven till den utsöktaste fullkomning, och mellan alla dessa delar rådde den största harmoni. Allt som fordrade skarp syn och hörsel och rask handling uppfattade han med blixtsnabb hastighet. Hur häftigt en varghund än kunde göra ett språng till anfall eller försvar, gjorde Buck det dubbelt så snabbt. Han såg rörelsen och hörde ljudet och handlade på kortare tid än andra hundar behövde endast för att uppfatta åt vilket håll de skulle se eller lyssna. Uppfattning, beslut och handling voro ett för honom. Naturligtvis skedde de var för sig, men i så blixtsnabb följd efter varandra, att de nästan blevo till ett. Hans muskler voro fulla av livskraft och spänstiga som stålfjädrar. Livet sjöd inom honom i en mäktig flod, yster och hejdlös

— det tycktes nästan vilja spränga sitt omhölje i ren extas och välla ut över all världen.

»Aldrig har det funnits maken till hund», sade John Thornton en dag, medan de tre kompanjonerna stodo och sågo efter Buck, då han marscherade ut ur lägret.

142»Ja, formen måste ha gått sönder just då han blev färdig», sade Pete.

»Ja, sannerligen tänker inte jag på samma sätt», förklarade Hans.

De sågo honom gå ut ur lägret, men de sågo icke den plötsliga och förfärande förändring han undergick, så snart han kom in i skogarnas gömslen. Där gick han icke längre så lugnt. Han förvandlades ögonblickligen till vilddjur, smög sig fram lätt och ljudlöst som en katt — en förbiilande skuggbild, som dök upp och försvann bland skuggor. Han visste hur han skulle dra fördel av varje gömsle, han kunde kräla fram på buken som en orm, och han reste sig och högg till lika hastigt som en sådan. Han förstod att ta ripan ur hennes bo, och döda haren medan han sov, att i luften fånga småfåglar, som en enda sekund för sent sökte sin tillflykt i träden. Fisken i vattnet var icke för snabb för honom, och bävern vid sin damm var icke tillräckligt försiktig att kunna undgå honom. Han dödade för att äta, icke av rovgirighet, men han föredrog att äta det han själv hade dödat. Ett drag av humor fanns också i hans natur; det var hans stora förtjusning att stjäla sig på ekorrarna och släppa dem, sedan han väl hade fått dem fast, varefter de i dödlig förskräckelse rusade upp i trädtopparna.

När hösten kom, blev det godt om älgar, som långsamt begåvo sig söderut för att övervintra i lägre

143dalar med mindre hårdt klimat. Buck hade redan lagt beslag på en halvvuxen kalv, som hade förirrat sig från de sina, men han hyste en ivrig längtan efter ett större och farligare byte, och en dag fick han syn på ett sådant, där bäcken rann upp på bergåsen. En flock av tjugu älgar hade gått över från skogarnas och strömmarnas land, och bland dem var en väldig tjur. Han tycktes vara mycket vildsint, ungefär sex fot hög, och således en så fruktansvärd motståndare som Buck någonsin kunde önska sig. Av och an skakade tjuren sina stora horn, som grenade sig i fjorton spetsar och höllo sju fot mellan de yttersta. Hans små ögon lyste med en skarp och illvillig glans, och han vrålade ursinnigt då han fick se Buck.

Från tjurens ena sida, alldeles invid bogen, stack ett pilskaft ut, och det var orsaken till hans vildsinthet. Ledd av en instinkt som härrörde från forna jakter i uråldriga tider, bemödade sig Buck att skilja tjuren från de övriga. Det var intet lätt arbete. Han började skälla och dansa omkring framför honom, nätt och jämnt utom räckhåll för de väldiga hornen och de platta hovarna, som skulle ha stampat livet ur honom i ett enda tag. Lika urståndsatt att vända ryggen åt de hotande betarna som att gå vidare, blev tjuren alldeles vild av raseri. Han gjorde utfall mot Buck, som listigt drog sig tillbaka, lockande tjuren framåt genom att låtsa sig oförmögen att komma

144undan. Men då Buck väl hade fått tjuren skild från de övriga, blev han angripen av två eller tre av de yngre älgtjurarna, som vände om för att bistå sin sårade kamrat och hjälpte honom att åter förena sig med hjorden.

Det finns ett den vilda naturens tålamod — egensinnigt, outtröttligt och envist som livet självt — det tålamod som förmår spindeln att under ändlösa timmar sitta orörlig i sin väv, ormen att bibehålla sin hopringlade ställning och pantern att ligga stilla i sitt bakhåll. Detta tålamod framträder särskilt hos varelser då de jaga efter levande föda. Och det fanns nu också hos Buck, då han tog sig för att springa bredvid hjorden, hindrande den på dess färd. Han retade de unga tjurarna, oroade korna och deras halvvuxna kalvar och drev den stora, sårade tjuren till ett vanvettigt och hjälplöst raseri. Detta fortgick en halv dag. Buck tycktes icke vara en, utan flera. Han anföll hjorden från alla håll, insvepte den i en virvelvind av hotelser, skilde sitt offer från de övriga, så snart tjuren hade kommit tillbaka till dem, och tröttade ut tålamodet hos de förföljda, vilket är betydligt mindre än hos förföljaren.

När dagen skred och solen sjönk i nordväst — mörkret hade kommit tillbaka och höstnätterna räckte i sex timmar — blevo de unga tjurarna mer och mer tröga att vända om och komma sin illa ansatta kamrat

145

Skriet från vildmarken. 10.till hjälp. Fruktan för den annalkande vintern jagade dem nedåt lägre trakter, och det såg ut som om de aldrig skulle kunna skaka av sig den outtröttlige förföljaren, som höll dem tillbaka. Och för övrigt var det varken hela hjordens eller deras eget liv som var hotat. Fienden begärde blott en enda, vars liv för dem hade vida mindre intresse än deras eget, och till slut kände de sig nöjda med att erlägga tributen.

Då skymningen kom, stod den gamle tjuren med sänkt huvud och såg efter sina kamrater — korna, som han hade

betäckt, kalvarna, som voro hans avkomma, tjurarna, som hade varit honom underlägsna

— medan de travade framåt med rask fart i det tilltagande dunklet. Han kunde icke följa efter dem, ty framför hans nos dansade denna skoningslösa, med skarpa betar försedda skräckgestalt, som ej ville låta honom gå. Han vägde trehundra skålpund mer än en halv ton; han hade levat ett långt, kraftigt liv, fullt av kamp och strid — och nu hotade honom döden från dessa skarpa betar hos en fiende, vars huvud knappast nådde upp till hans stora, knotiga knän.

Från och med denna stund lämnade Buck icke sitt byte varken natt eller dag. Aldrig unnade han tjuren ett ögonblicks ro, aldrig tillät han honom att stilla sin hunger med trädens löv eller med skotten på unga björkar och vide. Och lika litet fick den så-

146rade släcka sin brännande törst i de sorlande strömdrag de passerade. Ofta rusade han ursinnigt framåt långa sträckor. Vid sådana tillfällen gjorde Buck intet försök att hejda honom, utan följde tätt i hans spår, nöjd med lekens gång. Han lade sig ned, då älgen stod stilla, men anföll honom ursinnigt så snart han försökte stilla hunger eller törst.

Det stora huvudet sänkte sig allt mer och mer under sin väldiga krona, och den vacklande gången blev mattare. Tjuren tog sig för att stå stilla långa stunder med nosen tryckt mot marken och slappt hängande öron, och Buck fick allt mer tid att skaffa sig vatten och vila. I sådana stunder, då Buck låg flämtande med den röda tungan hängande ut ur munnen och ögonen fästade på den stora tjuren, föreföll det honom som om en förändring höll på att försiggå omkring honom. Det rörde sig någonting nytt i naturen. Då älgarna kommo, kom också någonting annat med dem. Skogen och strömmen och luften tycktes ta intryck av dess närvaro. Medvetandet därom kom icke till honom genom syn eller hörsel eller lukt, utan genom en annan finare förnimmelse. Han såg ingenting nytt, hörde icke heller någonting nytt, men han visste att trakten hade undergått någon förändring, att okända ting voro i rörelse. Och han beslöt att efterforska vad det var, sedan han hade avslutat det han nu hade för sig.

147Mot slutet av den fjärde dagen fällde han äntligen den stora tjuren. Ett helt dygn stannade han kvar hos sitt byte, ätande och sovande i flera repriser. Då han kände sig fullkomligt utvilad, uppfriskad och stark, styrde han kurs mot lägret, tillbaka till John Thornton. Han satte av i lätt, långsträckt lopp, och fortfor därmed timme efter timme, utan att ett enda ögonblick behöva besinna sig på vägen, rakt hemåt genom främmande trakter, med en säkerhet i fråga om väderstreck, som kom människan och hennes magnetnål på skam.

Under sitt lopp fick han en allt starkare förnimmelse av den förändring som låg i luften omkring honom. Där fanns något element som gjorde livet i vildmarken helt annorlunda än det hade varit under sommaren. Och detta faktum meddelade sig icke längre till honom på ett mystiskt och oförklarligt sätt. Fåglarna talade om det, ekorrarna sladdrade om det, själva vinden viskade om det. Flera gånger stannade Buck, insöp i långa drag den friska morgonluften och läste däri ett budskap, som drev honom att påskynda sitt ilande lopp. Han kände sig tryckt av medvetandet att en olycka höll på att hända, om den icke redan hade händt, och då han passerade den sista åsen och rusade ner i dalen mot lägret, fortsatte han vägen med större försiktighet.

Tre mil från lägret råkade han in på en nytrampad

148väg, vid vars åsyn raggen reste sig på hans nacke och rygg. Vägen ledde rakt på lägret, till John Thornton. Buck ilade framåt snabbt och försiktigt, med varje nerv spänd till det yttersta och alla sinnen vakna för de mångfaldiga detaljer, som hade en hel historia att berätta — alltsammans utom avslutningen. Bucks nos gav honom omväxlande skildringar av den tilldragelse, vars spår han följde. Han lade märke till den ljudlösa tystnaden i skogen. Fåglarna tycktes ha flytt. Ekorrarna hade gömt sig. En enda såg han — en glänsande grå liten stackare, som hade tryckt sig så flat på en grå, murken gren, att den såg ut som en knölig utväxt på trädet.

Medan Buck gled framåt likt en flyende skugga, drogs hans nos helt plötsligt åt sidan så häftigt, som om det hade skett med våld. Han följde det nyfunna spåret in i ett snår, och där fann han Nig. Han låg på sidan, hade släpat sig dit och dött med två pilar i sin kropp.

Hundra yards längre bort råkade Buck på en av draghundarna, som Thornton hade köpt i Dawson. Han låg midt

på vägen och vred sig i dödskamp; Buck gjorde en sväng och flög förbi honom utan att stanna. Från lägret hördes ett svagt ljud av många röster, som höjdes och sänktes i ett slags sång. Buck kröp på magen ända fram till randen av uthugg-ningen. Där låg Hans framstupa på marken, späc-

149kad med pilar, som stucko ut ur hans kropp likt taggarna på ett piggsvin. Buck riktade i samma stund blicken mot den punkt, där John Thorntons granrishydda skulle ligga, och där såg han någonting som kom håret att resa sig rakt upp på hans nacke och skuldror. Han greps av överväldigande raseri. Han visste icke av att han vrålade och tjöt, men han gjorde det med ursinnig vildhet. För sista gången i sitt liv lät han vreden ta överhand över både slughet och klokhet, och det var hans stora hängivenhet för John Thornton som kom honom att glömma allt annat.

Indianerna dansade som bäst kring lämningarna av den förstörda hyddan, då de plötsligt hörde ett ohyggligt vrålande och sågo ett djur komma störtande över dem, vars make de aldrig förr hade sett. Det var Buck — en levande orkan av raseri — som kastade sig över dem i den ursinnigaste mordlust. Han sprang upp på närmaste man — det var indianernas hövding — och slet med ett enda tag upp halsen på honom, så att en ström av blod sprutade ur hans avbitna strupe. Buck lämnade nu detta offer åt sitt öde och rusade lika ursinnigt på ett annat. Det var ingen möjlighet att göra sig fri från honom. Han rusade in midt bland indianerna, bet, sargade och dödade den ene efter den andre under oupphörliga skräckinjagande kast hit och dit, som hindrade pilarna från att råka honom. Hans rörelser voro så ofantligt

150snabba, och indianerna hade trängt så tätt tillsammans, att de träffade varandra i stället för honom. Och en ung jägare, som kastade sitt spjut mot Buck midt under ett av den rasande hundens språng, träffade en av sina kamrater midt i bröstet med en sådan kraft, att spjutet gick rakt igenom honom och spetsen trängde ut genom ryggen. Då grepos indianerna av en vild panik, och de flydde förfärade till skogarna och ropade under sin flykt att den Onde Anden hade kommit över dem.

Och Buck gjorde sannerligen skäl för denna benämning, då han fradgande av raseri följde dem i hälarna och fällde dem till marken som rådjur under deras flykt mellan träden. Det blev en olycksdag för indianstammen. Den skingrades vidt och bredt, och det dröjde en hel vecka innan de sista kvarlevorna av den samlades i en dal längre ned och räknade över sina förluster. Då Buck hade tröttnat på förföljelsen, vände han om till det ödelagda lägret. Han fann Pete liggande död i sina filtar — hade således blivit det första offret för ett överraskande anfall under sömnen. Thorntons förtvivlade kamp hade lämnat tydliga spår efter sig på marken, Buck vädrade sig till varenda detalj av den ända ner till randen av en djup göl. Vid kanten av denna — med huvudet och alla fyra fötterna i vattnet — låg Skeet, trogen till det sista. Gölens vatten var dyigt och tjockt och

151dolde mycket väl vad det gömde. Och det gömde John Thornton, ty Buck hade följt hans spår ända till vattnet, men intet spår ledde därifrån.

Hela dagen satt Buck och ruvade vid gölen, eller också drev han rastlöst omkring i lägret. Döden — det som gör att man upphör att röra sig och att man går bort ur det levande livet — kände han till, och han visste, att John Thornton var död. Det hade framkallat en stor tomhet inom honom, någonting besläktat med hunger, men det var en tomhet som gnagde och gnagde och som ej kunde stillas genom föda. Emellanåt stannade han och betraktade indianernas lik, och då glömde han sin smärta. I dessa stunder kände han en utomordentlig stolthet över sig själv, större än den han någonsin förut hade erfarit. Han hade dödat människor, det ädlaste av alla villebråd, och han hade dödat dem trots påkens och huggtandens lag. Han vädrade nyfiket på de döda kropparna. De hade dött så lätt. Det var svårare att döda en varghund än dem. De skulle inte vara farliga alls, om de icke hade pilar och spjut och käppar. Härefter skulle han aldrig bry sig om att vara rädd för dem, om de ej hade pilar, spjut eller käppar i sina händer.

Natten kom, och fullmånen steg högt på himlen över träden och lyste över landet, så att det badade i ett spöklikt skimmer. Och med nattens inbrott

152fick Buck, där han satt ruvande och sörjande vid gölen, en förnimmelse av att liv rörde sig i skogen på ett

annat sätt än indianernas. Han reste sig, lyssnade och vädrade. Långt, långt bort hörde han ett otydligt, men skarpt gläfs, som åtföljdes av en hel kör av liknande ljud. Och så småningom kom gläfset allt närmare och hördes allt tydligare. Även detta kände Buck igen — han hade hört det i denna andra värld, som han troget behöll i sitt minne. Han gick ut midt på den öppna platsen och lyssnade. Det var ju det lockande, flertoniga skriet från vildmarken, och det ljöd mera mäktigt och lockande än någonsin. Han var färdig att lyda maningen, mer än någonsin förut. John Thornton var död. Det sista bandet var brustet. Människan och hennes anspråk på herravälde höll honom icke längre fången.

Jagande efter levande föda i hälarna på de utvandrande älgarna — så som även indianerna hade gjort — hade vargflocken slutligen gått över från strömmarnas och skogarnas land och kommit ända till dalen där Buck befann sig. Fram över den månbelysta fria platsen strömmade skaran likt en silvergrå flod, och midt på platsen stod Buck orörlig som en bildstod och inväntade deras ankomst. Han stod där så stilla och så stor, att de blevo häpna och stannade ett ögonblick. Men så tog den djärvaste mod till sig och störtade emot honom. Buck mötte anfallet

153med blixtlik snabbhet och högg honom i strupen. Så stod han där åter lika orörlig som förut, medan hans slagna fiende vred sig i dödskval bakom honom. Tre andra försökte detsamma tätt efter varandra. Men den ene efter den andre måste dra sig tillbaka, under det blodet strömmade från deras sönderslitna halsar eller bogar.

Det var tillräckligt för att hela flocken skulle störta över honom huller om buller; de hindrade varandra och trängdes i sin iver att störta sig över sitt byte. Bucks underbara spänstighet och snabbhet voro honom nu till stor nytta. Han snurrade rundt på bakbenen, högg och bet åt alla håll, tycktes vara överallt och var ständigt vänd mot sina fiender, så snabbt virvlade han rundt och försvarade sig mot deras angrepp både framifrån och från sidorna. För att hindra dem från att komma bakom honom drog han sig tillbaka nedåt gölen, förbi den och inåt flodbädden, tills han kom till en hög grusbank, där guldsökare hade gjort en rektangulär utgrävning. Så småningom arbetade han sig dit och fattade posto i utgrävningen, där han var skyddad på tre sidor och således endast behövde bemöta angrepp framifrån.

Och detta gjorde han så skickligt, att vargarna efter en halvtimmes förlopp drogo sig nedslagna tillbaka. Alla hade de tungan hängande ute ur munnen, och deras vita betar lyste grymt vita i månskenet. Som-

154liga hade lagt sig ned med upplyftade huvud och de spetsade öronen riktade framåt, andra stodo på sina fötter och bevakade Buck med girig uppmärksamhet, och en del av dem lapade i sig vatten ur gölen. Så närmade sig en långsträckt, mager och grå varg försiktigt och på vänligt maner, och Buck igenkände i honom den vilde brodern, som han hade följt ute i vildmarken en natt och en dag. Han gnällde vänligt, och sedan Buck hade svarat på samma sätt, vädrade de varandra om nosen.

Nu kom en gammal mager och i föregående strider illa medfaren varg fram till Buck. Hunden lyfte sina läppar för att börja morra, men också de slutade med att vädra varandra om nosen. Varpå den gamle vargen satte sig ned, lyfte upp nosen mot månen och lät höra ett långdraget tjut. Alla de andra vargarna gjorde detsamma. Och nu kände Buck igen maningen, som hade ljudit i hans öron från vildmarken. Han satte sig ned och deltog i tjutet. När detta var gjort, kom han ut från sin skyddande vrå, och vargflocken trängdes omkring honom och vädrade och fnyste på ett halvt vänskapligt och halvt ilsket sätt. Flockens anförare tog upp det vanliga gläfset och satte av inåt skogarna. Alla de övriga följde efter, gläfsande i korus. Och Buck sprang med dem, sida vid sida med den vilde brodern, och han gläfste som de, medan han sprang.

155Och här slutar historien om Buck. Det dröjde icke många år förrän indianerna märkte en egendomlig förändring hos skogsvargarnas avkomma, ty där fanns en del, som hade bruna fläckar över ögonen och på nosen och dessutom ett bredt, vitt krås nedåt bröstet. Men ännu besynnerligare voro de historier som indianerna hade att berätta om en spökhund, som brukade springa i spetsen för vargflocken. Indianerna äro rädda för denna spökhund, ty han är listigare än de. Under hårda vintrar stjäl han vad han kommer över från deras läger, han vittjar deras snaror, dödar deras hundar och gäckar deras modigaste jägares bemödanden.

Ja, det berättas värre saker om honom än så. Det har funnits jägare, som aldrig ha kommit tillbaka till lägret, och

det har funnits jägare, som av sina bröder återfunnits med ohyggligt sönderslitna strupar och med vargspår omkring sig i snön, större än efter vanliga vargfötter. Om höstarna, då indianerna följa efter de flyttande älgarna, undvika de alltid att besöka en viss dal. Och det finns kvinnor, som bli dystra och allvarliga, när det vid brasan berättas om hur den Onde Anden kom och valde denna dal till sin boning.

Om somrarna brukar likväl denna illa beryktade dal få ett besök, som indianerna ej veta någonting om. Dit kommer då en kolossal varg med präktig

156glänsande päls, och han är både lik och olik alla andra vargar. Han går ensam över från det leende skogslandet och kommer ner på den öppna platsen bland träden. Där flyter en guldgul stoftström ut från en hög murknade älghudspåsar och blandar sig med jorden, och långt gräs växer över den och mullen lagrar sig så småningom över den och gömmer dess gula glans för solen. Och där sitter den kolossala vargen och funderar en stund, och så uppger han ett enda långdraget och sorgset tjut innan han går.

Men han är icke alltid allena. När vinterns långa nätter ha kommit och vargarna jaga efter föda i de längre ner belägna dalarna, kan man få se honom i spetsen för den vilda flocken rusa framåt i det bleka månskenet eller lyst av flammande norrsken, jättestor och med full hals instämmande i sina kamraters sång.